

PERRY RHODAN

197

William Voltz PEKELNÝ TANEC VELIKÁNŮ

Přeložil Jaroslav Kuťák

Lod' LION - nová lod' LION - byla ozářená kruhem osmi obřích reflektorů. Déšť dopadal na ocelový plášť ve stříbrných nitkách. Ostatní vesmírné křižníky zahalovala tma nad kosmodromem.

Na okraji přistávací dráhy stál osamělý pozorovatel, měl vyhrnutý límec kabátu a zápasil s emocemi. Přišel se rozloučit a nyní cítil, jak silně ho tahle lod' přitahuje. Nebylo lehké zapomenout na sedm let života.

Sedm let - tak dlouho byl Dan Picot prvním důstojníkem starého LIONU, než se museli té dobré lodi v sektoru Simban vzdát. To se stalo v únoru. Nyní byl květen.

Picot se v duchu ptal, jestli už je velitel Nome Tšato na palubě. Bezděčně přitakal. Tšato neměl soukromý život.

Picot ucítil žaludek. Lékaři tvrdili, že je úplně v pořádku. Picot se tomu šklebil a déšť mu stékal po tváři. Co mohli lékaři vědět? Co věděli o akcích s nasazením života, kde rozhodovaly vteřiny? Dokud nepřijde ta poslední vteřina...

Dan Picot se rozhodl, že tu svou poslední vteřinu nechce prožít ve vesmíru. Podal žádost o převelení k pozemnímu personálu. Bylo mu teprve třiačtyřicet, ale vypadal na padesát.

Obrátil se a šel, i když se zdálo, že ho stín lodi dohání. Snažil se na to nemyslet a došel k malé kantýně vedle přistávací plochy. Vklouzl dovnitř, očima přelétl čestnou plaketu nad pultem, pak se u ní zastavil a pečlivě ji studoval, jen aby konečně přestal myslet na LION.

Posadil se. Na stolní desce svítil ovládač jídelního lístku. Navolil objednávku kávy a cukru. Minutu nato se vpravo pod stolem otevřela škvíra a na stůl vyjel šálek, ze kterého se kouřilo. Picot ho zamyšleně pozoroval. Vzadu seděli tři mechanici a hráli karty.

Picot se přistihl, že se snaží zablédnout oknem přistávací plochu. Ve

výhledu mu bránily závěsy.

Vtom se za ním cosi pohnulo, když se otočil, uviděl kapitána Tšata. Stál nad stolem a nic neříkal. Díval se na Dana Picota a jako vždy vypadal velmi spokojeně. Zdálo se, že není nic, co by tohoto urostlého muže rozházelo.

„Vy jste jasnovidec, pane?“ zeptal se Picot, protože ho Tšatův upřený pohled znervózňoval.

Tšato se pousmál. „Pokud se to týká schopnosti najít místo, kde by člověk dostal kávu, pak ano.“

Ledabyly přisedl a natáhl si pod stolem nohy až mu na opačné straně trčely. Objednal si kávu, pak si přejel rukou vlasy.

„Nerad startuju, když prší,“ řekl. „Je to špatné znamení. Ale hoši z plánovacího těžko změní harmonogramy počasí kvůli LIONU.“

Tšato dostal své pití.

„Už je dost pozdě, Dane, to býváte touhle dobou vždycky vzhůru?“

„Občas ano,“ odpověděl Picot.

Tšato vytáhl z kapsy svazek papírů, chvíli se v nich přehraboval, pak jeden z nich rozložil na stole.

„Znáte tohle, Dane?“

„Jistě,“ zamumlal Picot. „Vždyť jsem to napsal vlastní rukou. Moje žádost o převelení na zem.“ Picot se zlobil. Proč se to dostalo Tšatovi do rukou? Jako velitel měl sice právo být informován o rozhodnutích členů své posádky, ale tohle bylo příliš osobní.

„Viděl jste LION?“ zeptal se Tšato.

Picot nerad přikývl. Ano, k čertu, viděl tu loď. No a co?

„Pěkná loď,“ poznamenal Tšato. „Lepší než její předchůdce.“

„Tak to máte dobrý,“ sarkasticky odsekl Picot.

Tšato opatrně složil Picotovu žádost. Byl přitom neskutečně klidný, až z něj šel strach.

„Jsem starý muž, pane,“ usmál se Picot.

„Čtyřicet tři, Dane,“ opáčil Tšato a roztrhl žádost ve dví. Kusy přiložil k sobě a znovu je roztrhl. Když si Picot sáhl pro šálek, třásl se mu ruce tak silně, že ho musel odložit.

„Ta třpytivá věc tam venku v dešti není nic víc než jenom plášť z

oceli," řekl Tšato. „Mrtvá kovová věc jako tisíce jiných. Kdysi jste řekl, že vy a já jsme LION, Dane." Pak vstal a vykročil k oknu. Aniž by se staral o hráče karet, roztáhl závěsy a ukázal na kosmodrom.

„Chcete, aby odstartoval jen poloviční LION, Dane?"

Dan Picot odstrčil židli, vstal a taky šel k oknu. Na svých křivých nohách vypadal jako starý, unavený žokej. Ale když se postavil vedle Tšata a do tváře mu padlo světlo reflektorů, oči se mu rozzářily.

„Máme se zúčastnit pátrání po zmizelém neomolkexu," řekl Nome Tšato. „Průzkumné lodě zatím neměly úspěch."

„A kdy startujeme?" zeptal se unaveně Dan Picot, první důstojník starého i nového LIONU.

Posádka LIONU se rozdělila na dvě skupiny s rozdílným názorem na průběh pátrání. Kosmonauti považovali pátrání po neomolkexu za nudnou záležitost, která patrně stejně nepovede k úspěchu. Ovšem vědci, kteří přišli na palubu dodatečně, cítili od prvního dne loveckou horečku. Chovali se, jako by LION měl každým okamžikem objevit planetu, složenou ze samého neomolkexu. Už lezli kosmonautům na nervy, protože neustále vyvíjeli nové a nové teorie a prognózy.

LION pátral stejně jako mnoho dalších lodí po molkexu, který se po ostřelování B-hormonem proměnil v takzvaný neomolkex a neuvěřitelnou rychlostí odletěl do centra Galaxie. Tento proces byl nazván driveefekt a především jeho vinou nebylo možné s neomolkexem experimentovat a zkoumat ho. Perry Rhodan bezprostředně po svém návratu na Zem vyslal pátrací lodě. Veškeré propočty poukazovaly na fakt, že neomolkex mohl zmizet pouze někde v okrajových zónách centra Mléčné dráhy.

Tato obrovská oblast však nemohla být řádně propátrána, i kdyby byly k dispozici miliardy lodí. Rhodan doufal, že pomůže náhoda.

Lod' LION se účastnila pátrání od 23. května 2329, ale zatím bezúspěšně, přestože Tšato manévroval i v mlhovinách a nejhustších hvězdokupách.

Hledání neomolkexu vypadalo jako ten nejbezpečnější a nejkldnější úkol, jaký mohla flotila dostat.

Dne 18. července 2329 si však posádka LIONU bytostně uvědomila, jak rychle se takový banální úkol může proměnit v pořádně nebezpečnou akci a jak se z lovce může stát štvanec.

Spojař Dawson stál za majorem Vertrigem, který před hodinou střídal Nomeho Tšata. Kromě přijímání rutinních hlášení neměl nic na práci. Před třemi týdny potkali jinou pátrací loď. Jediné oživení za poslední dva měsíce.

Vertrig zapnul autopilota. Občas se zahleděl na kontrolky.

„Jestli to takhle půjde dál, všichni pěkně z pohodlníme," řekl Dawson. „Přibereme, vyhladí se nám tvářičky a budeme vypadat jako prasátka." „Mně se to tak líbí, Sparks," přiznal Vertrig. „Společně se starým LIONEM nás zřejmě opustila i smůla. Dřív jsme se vždycky připletli do nejhoršího."

„Taky si myslím, že žádnéj neomolkex nenajdeme," řekl Dawson. „Podle mně buď explodoval anebo se rozplynul..."

„To by byla škoda," odvětil major Vertrig.

Strukturální zaměřovače se ozvaly tak náhle, že Vertrig zmlkl. Překvapeně zíral na zachycené hyperimpulzy. Chvilku mu trvalo než pochopil, že se něco děje.

Dawson reagoval o něco rychleji a zapnul interkom. Mezitím na můstku zpozorněli všichni přítomní, i mluvčí vědců Dr. Gaylord.

Vertrig se sklonil nad interkom.

„Tady major Vertrig," řekl. „Právě se nám ozvaly strukturální zaměřovače. Impulzy byly tak silné, že je nemohla vyvolat jedna transituující loď."

O tři minuty později se na můstku objevil kapitán Tšato, v patách měl Dana Picota a hlavního programátora LIONU Duprena.

Vertrig uvolnil Tšatovi křeslo a Duprene okamžitě zahájil propočty, aby zjistil alespoň přibližné místo strukturálního otřesu.

Přišel i hlavní technik Bactas a začal pobíhat po můstku.

„Určitě to nebyla transice," řekl Tšato.

„Možná nějaká loď skočila do hyperprostoru a explodovala tam," mínil poručík Walt Heintman.

„Ano," zamyšleně řekl Tšato. „To je jedna z mnoha možností."

„Pane!" zvolal v tu chvíli Dawson. „Máme signály na hyperkomové vlně!"

Všichni se jako na povel obrátili ke spojovému důstojníkovi.

„Jsou sice slabé, ale určitě je to volání o pomoc. Nemyslím, že by to byly signály z nějaké lodi Pozemšťanů. Pravidelně se opakují. Nemluví se v nich. Je to jen naváděcí impulz."

Napětí na můstku vzrostlo. Picot sledoval, jak Dr. Gaylord svírá rty. Radši by na palubě ty vědce neměl. Zdálo se mu, že omezují součinnost.

„Co si to tom myslíte, Dane?" obrátil se na něj Tšato.

Picot přesně věděl, že se ptá jen ze zdvořilosti.

„Možná je to trik," odpověděl. „Měli bychom si dát pozor, abychom nepadli do pastí."

Tšatův úsměv prozrazoval, že si to nemyslí.

„Nacházíme se uvnitř hvězdokupy, pane," připomínal mu Picot. „Kde je tolik sluncí, tam jsou i planety. Tento vesmírný sektor je přímo stvořen pro zákeřné akce."

„Hm," zamručel Tšato a to bylo všechno.

Duprene zanedlouho oznámil souřadnice místa vysílačky naváděcího signálu. Tšato krátce pohlédl na výsledek, pak nařídil, aby LION změnil kurz. Picot přitom s nevolí sledoval, že se stále hlouběji noří do hvězdokupy. Energie, která vycházela z hvězd, značně narušovala zaměřovací pokusy. LION potřeboval téměř čtyřicet minut než vysílačku našel.

Na monitorech vesmírného zaměření se rýsovaly obrysy kulovité lodi se zploštělými póly. Když je Picot spatřil, zneklidněl ještě víc.

„To je akonská loď, pane," zamumlal. „Vzpomeňte si na soustavu Simban."

Tšato očima přelétl kontrolky. „Pohybuje se volným pádem," konstatoval. „Nic nenaznačuje, že by tu měly být ještě nějaké další lodě."

Když se LION více přiblížil, muži na můstku na vlastní oči viděli, že povrch cizí lodi je silně poškozen. Spodní polovina rudě žhnula. Akonská vysílačka však pořád ještě fungovala. Picot soudil, že na

palubě není posádka, protože by musela na přilet lodi Pozemšťanů nějak zareagovat.

Tšato vydal rozkaz odvysílat akonské lodi dotaz. Na odpověď však čekali marně.

„Že by tam byli všichni mrtví?" ozval se poručík Walt Heintman.

„Minimálně budou víc mrtví než živí," odvětil Tšato. „Zdá se, že se dozvíme pravdu jen když se tam podíváme."

„Cože?" vzdychl Picot. „Snad nechcete přestoupit na palubu té pekelné lodi?"

Tšato zvedl palec pravé ruky a ukázal na něj levým ukazováčkem. „Zaprvé jsme zaměřili strukturální otřes, jaký za normálních okolností žádá loď nevyvolá. Zadruhé," ukázal na další prst, „máme před sebou vrak, na jehož palubě se možná nacházejí trosečníci, kteří potřebují naši pomoc. A zatřetí mě budete na tom výletě doprovázet, Dane."

Picot cítil, jak se mu svírá žaludek. Dva měsíce klidu pominuly. Lev se probral. A kde byl Tšato, tam se vždycky, něco dělo. Jsem jenom stínem toho černého obra, pomyslel si Picot a ustoupil stranou. Nohy měl jako z olova a po zádech mu stékal studený pot.

Tšato určil deset dalších mužů, kteří měli spolu s ním přejít na palubu akonského vraku. Pak se spojil s hangárem a přikázal připravit vesmírný člun. Zdánlivě lhostejným krokem opustil můstek a Picot se k němu přidal. Spolu nastoupili do antigravu, který je vezl k hangáru.

„Měli bychom si sebou vzít zbraně, pane," řekl. „Nerad mám holé ruce, když se po mně střílí."

„Dělové věže LIONU v zádech by nám měly stačit, ovšem kdo chce, může si sebou vzít ruční zbraň."

Ruční zbraň! To bylo pro Tšata typické. Stejně tak by mohl zkoušet uhasit atomový požár kbelíkem vody!

V hangáru si navlékli letuschopné bojové obleky. Picot se ujistil, že má v pouzdře u boku dezintegrátor. Když byli všichni připraveni, Tšato vydal rozkaz nastoupit do člunu a zanedlouho vylétli z mateřského korpusu lodi do volného vesmíru.

Čím více se blížili k akonskému vraku, tím zřetelněji se rýsoval

rozsah strašlivých následků boje, který zničená loď musel podstoupit. Picot přestával věřit, že by mohlo jít o léčku. Ještě jednou obletěli vrak, pak objevili prasklinu v povrchu lodi, která byla dost široká, aby jejich člun mohl vlétnout dovnitř.

Klidně, jako by se jednalo o rutinní akci, Tšato zapnul reflektory a v prasklině bylo najednou jasno, že viděli každíčký detail. Ostré, špičaté cípy okrajů praskliny naznačovaly, že tu došlo k explozi za extrémních teplot.

Tšato nasměřoval člun blíž a vlétli do lodi. Přepnul na antigrav. Rychlost klesla na sotva znatelný pohyb kupředu. Před sebou měli rozlehlou chodbu nebo možná halu. Zatím nedokázali určit, kde jsou.

Tšato kroužil s reflektory, dokud nenavštívil vnější stěny. Světelný efekt budil dojem nekonečna. Člun klesal stále níž, až se teleskopické přistávací nohy dotkly podlahy.

Tšato otevřel výstup z člunu a zapnul reflektor bojového obleku.

„No vida," řekl. „Nikdo po nás nestřílí."

Picot pohodil hlavou a vyskočil z člunu ještě před velitelem. Bezděčně přitom přejel rukou držadlo dezintegrátoru. Ostatní je následovali. Všichni rozsvítili a vydali se na průzkum.

Picot po několika krocích spatřil vykulené oči v namodralé tváři a chvilku mu trvalo než pochopil, že vidí mrtvolu. Zvedl se mu žaludek. Byl sice zvyklý na setkání se smrtí v mnoha podobách, ale Akonané, kteří před ním leželi na chodbě v tiché bezmoci, spíše připomínali démony z podsvětí než humanoidy.

„Pojďte, Dane. Pokračujeme," řekl Tšato. „Určitě tu ještě někdo přežil..."

Picot zvedl hlavu od mrtvých. Jak k neštěstí došlo? Zaútočil na tuhle loď někdo? Kdo? A proč?

Museli mrtvé přelézat, aby se dostali dál do lodi. Tšato převzal velení. Dospěli až k antigravové šachtě, ale ta nefungovala. Obrátili se k nouzovým žebříkům. U jednoho leželo zkroucené tělo mrtvého Akonana. Nebožáka zastihla smrt ve chvíli, kdy chtěl utéct.

Tšato se s ledovým klidem slezl po žebříku. Picot viděl, jak dole odstraňuje další mrtvé tělo.

„V pořádku, Dane!" ozvalo se mu ve sluchátkách. „Pojďte jeden za druhým za mnou!"

Picot křečovitě polkl. Ta věc mu vypadala stále podivněji. Když sestoupil po žebříku o patro níž, spatřil další mrtvé Akonany. Ani se je nepokoušel počítat, ale všechno poukazovalo na fakt, že na spodní chodbě propukla panika. Akonané tu asi bojovali o žebříky.

Nouzové osvětlení fungovalo. Přestože mrtvoly dokazovaly, že nemůže jít o léčku, Picot se necítil dvakrát bezpečně. Věděl, že akonští kosmonauti vždy dodržují nejpřísnější disciplínu. Pokud propadli panice, pak to muselo být opravdu zlé.

Tšato je vedl chodbou, na které ležela snad polovina akonské posádky. Jeden z techniků našel nějakého robota. Stroj byl naprosto v pořádku, ale stáhl se do svého výklenku, protože neměl nic na práci.

Když Tšato přistoupil k technikovi, robot vyjel na chodbu. Měl sice jenom jednu nohu, ale pohyboval se. Jeho zbraňové paže se zvedly. Zamířily na Tšata a na technika.

Picot jednal bez zaváhání. Tasil dezintegrátor. Robot očividně ještě neměl jasno, jestli vidí přátele nebo nepřátele. Picot na nic nečekal a vystřelil. Robot padl Tšatovi k nohám a jen tiše zasyčel.

„Opatrně!" varoval Tšato. „Mohou tu být další!"

Pokračovali v pochodu a po chvíli narazili na můstek. Vstup byl černý od kouře, ale pokud tady hořelo, požár už pohasl.

Vešli na můstek vraku. Všechno tam bylo poničené, rozbité, rozmlácené. Muselo tu dojít k mnoha menším výbuchům. Picot podle toho usoudil, že na loď někdo útočil i zevnitř. Že by se Akonané vybíjeli mezi sebou? Nebo přišly impulzy přece jen zvenčí a byly tak silné, že přivodily explozi některých přístrojů na můstku?

Picot správně tušil, že mu na to neodpoví žádné z těl, která ležela na můstku. Čekal na Tšatův rozkaz k ústupu, ale velitel mlčky postupoval přes trosky a sutiny a pracoval se na opačný konec můstku. Tam se sklonil, ale Picot neviděl nad čím.

„Pojďte sem ke mně, Dane," řekl Tšato a zamával na Picota.

Ten poslechl a za chvíli i on objevil na podlaze muže, který ještě přerývaně dýchal a zatínal zuby.

„On to přežil," hlesl Picot.

„Správný postřeh," ironicky poznamenal Tšato, sklonil se k Akonanovi, vzal do dlaní jeho helmu a otočili mu opatrně hlavu doleva a pak doprava. „Dokud bude mít tu helmu, nepopovídáme si s ním. Ale skafandr mu budeme moci svléct až ve člunu."

„Vypadá jako by měl každou chvíli umřít," řekl Picot.

Vtom Akonan otevřel oči. Zděšení v nich bylo velké. Pohnul rty.

Tšato se nad něj znovu sklonil a usmál se, aby ho uklidnil.

„Honem, Dane," řekl Tšato. „Odneseme ho odtud."

Když muže zvedli, vykřikl bolestí - tak nahlas, že to slyšeli i skrze helmu. Předali ho čtyřem mužům z LIONU, aby ho odnesli. Zanedlouho byli všichni zpátky na palubě vesmírného člunu.

Picot sice čekal, že Tšato vydá rozkaz letět zpátky, ale to se mýlil. Pomohli Akonanovi ze skafandru, pak ho zbavili i helmy.

„Kde... kde jsou ostatní?" zeptal se slabým hlasem. Hovořil interkosmem, ale s neobvyklým přízvukem.

Tšato pokrčil rameny.

„Mrtví?" zeptal se Akonan. „Všichni jsou mrtví?"

„Vypadá to tak," suše opáčil Tšato.

Akonan zavřel oči a vzdychl. Tšato trpělivě čekal, až zraněný znovu promluví.

„Zachytil jste náš nouzový signál?" zeptal se Akonan.

„Ano," přikývl Tšato. „Okamžitě jsme přešli k vám na palubu."

Muž chtěl zavrtět hlavou, ale přemohla ho bolest. Tvář měl propadlou.

„Taky umírám," řekl věcně. „Děkuji vám za snahu. Obávám se, že my bychom se na vašem místě asi nechovali stejně."

„To je tím rozdílem mezi Akonany a Pozemšťany," odvětil Tšato.

„Jak došlo ke katastrofě?"

Zraněný si odkašlal.

„Jsme akonská výzkumná loď. Naším úkolem bylo otestovat vliv hyperprostoru na zlepšený nadsvětelný pohon. Během práce loď narazila na nějakou hmotu."

„V hyperprostoru?" divil se Tšato. „Nejsme tak hloupí, příteli,

abychom věřili v takové pohádky. Raději nám prozrad'te pravdu."

Akonan pohodil hlavou. „Já jsem Gena-Tart," řekl pyšně. „Já nelžu."

„To ale není možné," odporoval mu Tšato. „V hyperprostoru přece nemůže existovat žádná pevná hmota."

„Také jsme si to mysleli," řekl Gena-Tart. „Ale podívejte se na naši loď. Ta je důkazem, že má slova jsou pravdivá. Ke srážce s hyperstabilní hmotovou jednotkou skutečně došlo."

Tšato chvíli zamyšleně koukal před sebe, pak zavolal LION.

„Poslouchejte, Dawsons, vyšlete Gaylorda a několik mužů. Ať letí k akonské lodi a zevrubně prostudují všechna poškozená místa."

„Rozkaz, pane."

O pár vteřin později se ozval bzučák. Tšato přepnul na příjem. „Co se děje?"

„Tady Gaylord. Spojář mi oznámil, že máme prostudovat poškozená místa na povrchu akonské lodi. Můžete mi prozradit, co máme hledat?"

Picot se obával, že Tšato vybuchne, ale ten se jenom usmál.

„Hledejte stopy hmoty, která je v hyperprostoru stabilní."

„He, he, he!" posměšně se zasmál Gaylord. „Vy jste ale legrační, kapitáne. Vymyslete si něco jiného, takhle nás odborníky do akce nedostanete!"

„Dokud jste na palubě LIONU, podléháte mým rozkazům, pane Gaylorde," řekl tiše Tšato. „A já vám teď přikazuji, abyste nasedli do člunu a poslechli. Je to rozkaz."

„Jistě," zabručel Gaylord. „Jako u armády..."

„Je nějak moc arogantní," poznamenal Picot, když ukončili spojení. „Už ho před sebou vidím jak poskakuje na těch svých tenkých nožkách přes sutiny a všude čenichá."

„Jen klid, Dane," řekl Tšato a otočil se zpátky k Akonanovi.

„Máte tušení jak by mohlo dojít k nahromadění hmoty v hyperprostoru?" zeptal se.

„Ne," odpověděl Gena-Tart. „Na domněnky jsme neměli čas. Hned po srážce vypadly veškeré hyperagregáty. Pak došlo k bezpočtu

explozí. Možná se jedná o druh antihmoty. Posádka se chtěla zachránit v člunech, ale prasklinami unikl veškerý kyslík a všichni zemřeli. Já jsem čistě náhodou byl oblečený ve skafandru. Zjistil jsem, že jsou zničeny všechny záchranné čluny, tak jsem se doplazil na můstek a vyslal jsem nouzový signál..."

„Přemístíme vás na palubu naší lodi," sliboval Tšato. „Lékaři se o vás postarají."

Hodinu po Tšatově a Picotově návratu na palubu LIONU se vrátili i vědci a Gaylord hned podal hlášení: „Našli jsme toho víc než bych čekal," řekl. „Všude kolem děr v akonské lodi zůstaly zbytky neomolkexu."

Tšato a Picot si vyměnili rychlý pohled. Po dvouměsíčním pátrání měli stopu hledané hmoty. Neomolkex tedy asi existuje tam, kde by ho nikdo nečekal: v hyperprostoru. Picot promyslel důsledky, které z toho vyplývaly. Vytušil, že pro LION a jeho posádku začínají krušné chvíle.

Pulzující slunce způsobilo, že zaměřovači přístroje LIONU podruhé silně zareagovaly. Objevíli ho ve vzdálenosti pěti světelných měsíců. Gaylord pořád ještě pracoval na povrchu zničené akonské lodi.

Slunce zářilo nazelenale, ale s každým energetickým výbojem světélkovalo. Na obrazovce LIONU to bylo zřetelně vidět.

„Přístroje ukazují stejný efekt jako při zaměření akonské lodi," střízlivě konstatoval Tšato. „Ta hvězda se musela probudit teprve teď někdy, krátce předtím než oslovila naše zaměřovači přístroje."

„To je astrofyzikálně vyloučeno," poznamenal Ggaylord a vážně se zahleděl na velitele. „Ještě nikdy jsem neslyšel o pulzujícím slunci." Vtom najednou zbledl. „Doufejme, že se nepromění v Novu."

Picot se napřímil v křesle. Věděl, že loď není v ohrožení. Kdyby spatřili proměnu slunce v Novu, pořád ještě by jim zbývalo pět měsíců času na odlet z těchto míst, aby se vyhnuli následkům.

„Existenci stabilní hmoty v hyperprostoru jsme taky považovali za nemožnou," řekl Tšato vědci. „Zvláštní chování tohoto slunce nemůže být náhodné. Je tu nějaká souvislost mezi neomolkexem, akonskou

lodí a tím sluncem."

Gaylord svažtil čelo.

„Odvážnost vašich úvah může být překonána pouze realitou," řekl. „Já tvrdím, že slunce nemá s akonskou lodí nic společného."

„Přímo ne," dodal Tšato. „Ale určitě je možné, že slunce podléhá stejným vlivům, které zničily akonskou loď."

Gaylord posměšně zafuněl.

„Každopádně se podíváme, co se odehrává v jeho blízkosti," oznámil Tšato.

„Ještě jsme nedokončili prohledávání vraku," protestoval Gaylord. „Od metalurgických analýz si slibujeme, že..."

„Ten vrak je momentálně nezajímavý," přerušil ho Tšato. „Nás teď musí zajímat zelená hvězda."

Tšato si jako obvykle prosadil svou. Koneckonců, byl kapitánem lodi. Gaylord uraženě opustil můstek. Tšato dal mysterióznímu slunci jméno Whilor. První měření prokázala, že Whilor je vzdálen od Země čtyřicet osm tisíc tři sta světelných let.

LION vzlétl. Zaměřovači přístroje brzy oznámily, že kolísavé energetické výboje nepřicházejí jenom ze slunce. Muži na můstku se poprvé dozvěděli, že Whilor má nejméně jednu planetu.

Jakmile se křižník vynořil z librační zóny v blízkosti záhadného slunce, nová měření prokázala, že kolem něj krouží celkem čtyři planety.

Planeta na nejvzdálenější oběžné dráze, obr velký jako Jupiter, měl stejné zvláštní vlastnosti jako slunce, i když energetické výboje na ní nebyly tak silné a časté. Tšato jí dal jméno Pulsa.

„Děje se tu něco hodně divného," oznámil Picotovi. „Události na slunci snesou nějaké vysvětlení, ale události na planetě už ne," řekl a obrátil se ke Gaylordovi, který to už nevydržel a znovu se objevil na můstku: „Co vy na to, pane Gaylorde?"

„Divné," zamumlal vědec. „Proč je zasažena jen čtvrtá planeta? Zbývající tři vypadají normálně."

„Musíme na to přijít," řekl Tšato. „Podíváme se na Pulsu pěkně

zblízka."

Gaylord pokrčil rameny. „Je mou povinností vás varovat. Může to tam být velmi nebezpečné."

Ale jako by hrách na stěnu házel. Když se Tšato pro něco rozhodl, bylo to definitivní.

Provedli další měření. Čtvrtá planeta slunce Whilor se i přes svou velikost otáčela kolem své osy jednou za devět hodin. Tím pádem na ni působily silné odstředivé síly a proměnily ji v jakýsi disk.

LION vnikl do jeho gravitačního pole, které zasahovalo hluboko do vesmíru. Měření tíže prokázalo 4 g na pólech a 2,6 na rovníku. Pro mohutné stroje křižníku nebyla tato gravitace žádnou překážkou, i když Picota při pohledu na metanového obra přece jen mrazilo a říkal si, že by bylo lepší zůstat kousek od něj.

Pokud tam Tšato skutečně přistane, určitě vyšle několik průzkumných člunů. Picot doufal, že se velitel nerozhodne pro něco, čeho by později mohl litovat. Vzdálená zaměření prokázala, že nikde v soustavě Whilor není život. Pulsa vypadala jako jediná zajímavá planeta.

Tšato se rozhodl vyslat člun pod velením poručíka Walta Heintmana. Heintman dostal za úkol informovat o událostech v soustavě Whilor. Už jednou - v sektoru Simban - se toto opatření ukázalo jako prozíravé.

Člun LION III opustil palubu mateřské lodi. Dan Picot věděl, že na mladého Heintmana je spolehnutí.

Tšato čekal. Seděl v křesle na můstku a ospale mžoural na Picota.

„Proveďte přistávací manévr, Dane," nařídil. „Dosedneme na pólů."

Picot byl vždy velice opatrný. Jakmile převzal za něco zodpovědnost, předem počítal pokud možno se všemi nepříjemnostmi, které by ho mohly potkat. Nyní řídil přistání lodi a plně se na to soustředil.

Opět se ozvaly zaměřovači přístroje. Tentokrát ukazovaly maximální hodnoty. Dan Picot bezděčně sevřel řízení lodi. LION lehce držel původní kurz.

„Pane!" zvolal, ale Tšato už stál vedle něj.

Picot vytřeštěně zíral na monitory.

„Cizí tělesa, pane," konstatoval nejistým hlasem. „Ale kde se tady vzala?"

Na povrch Pulsy dopadaly nějaké hroudy. Nebylo jasné, kde se vzaly.

„Vesmír kolem LIONU je prázdný," poznamenal Tšato. „U všech planet vypadá to, jako by hroudy vznikaly v atmosféře a odtud padaly dolů."

„Přístroje oznamují stejný efekt jako při transicích," s nevolí poznamenal pilot.

„Správně, Dane!" vykřikl Tšato. „Cizí tělesa přilétají z hyperprostoru. Teprve těsně nad planetou vypadávají z nadřazeného média."

Počet cizích zaměření se zvyšoval a brzy začínaly prskat zaměřovači přístroje. Nebyly dimenzované na tak velké množství hyperenergie.

Picot si bezděčně vzpomněl na akonský vrak. Ta myšlenka mu vehnala pot do tváře. Nebyl žádný strašpytel, ale vědomí, že křižník nemusí proti takové síle obstát, by otrásl i otrlejší kosmickým vlkem.

Zatímco muži nechápavě zírali na rozbité strukturální zaměřovače, ozval se Kalupův konvertor. Aktivoval se sám od sebe. Picot suše polkl, popadl páky ovládání lineárního pohonu, ale výsledek jeho zběsilé činnosti se rovnal nule. Řízení se znovu ujal osobně kapitán lodi, ale nikoho tím neuklidnil. Věci, které se právě odehrávaly na palubě, mohly věstit zánik.

Dunění energetického agregátu přešlo do ostrého jekotu. Přetížené stroje hučely. Celá loď se třásla.

Ale Tšato byl klidný.

„Pane, konvertor je rozžhavený!" ozval se zoufalý hlas technika. „Je rozžhavený doběla! Co máme dělat!"

„Musíme ho vypnout," řekl Tšato.

„O to se snažím celou dobu," sténal Picot. „Zdá se, že na konvertor

už nemáme vliv. Jeho energie nezůstává rozprostřena kolem lodi, ale uniká v podobě paprsku k povrchu Pulsy!"

„Pane!" ozval se hlas v interkomu. „Snažili jsme se konvertor ochladit, poslali jsme tam roboty se speciální chladicí směsí, ale bez sebemenšího úspěchu. Pokud nic nepodnikneme, jsme ztraceni."

„Zničte konvertor!" překřikoval Tšato hluk na palubě.

To bylo velmi odvážné rozhodnutí. Bez konvertoru by se z LIONU stala loď bez šance na návrat. Pak by vše záviselo na poručíkovi Heintmanovi.

Muž na opačném konci interkomu si odkašlal. Pak pomalu řekl: „Nemůžeme se víc přiblížit, pane. Konvertor exploduje. Musíme se stáhnout do bezpečí."

Tšato vyskočil k pilotního křesla jako katapultovaný.

„Honem, Dane!" zvolal. „Musíme ten pekelný stroj zastavit!"

V tu chvíli začal spojový důstojník Dawson křičet. Pomalu vypadl z křesla, dopadl na podlahu a roztřeseně se plazil pryč. Picot se podíval na hyperkom, ale místo přístroje už tam byla jenom rozpálená ocelová stěna. Instinktivně hledal očima další hyperkomové přístroje. Všude to bylo stejné.

Takhle nějak asi zanikla i loď Akonanů.

„Pozdě," zamumlal Picot. „Konvertor už nezničíme, pane."

Tšato rozpráhl paže. Vypadal jako býk v aréně. Picot se vrátil ke křeslu a unaveně se posadil. Teplota na můstku rapidně stoupla. Muži se překřikovali. Někdo přiskočil k Dawsonovi a pomohl mu na nohy. Spojář byl popálený ve tváři a na dlaních. Křičel bolestí, ale jeho křik byl přehlušován vytím Kalupova konvertoru.

Picota popadly dvě silné paže a zatřásl s ním. Vytřeštil oči. Kapitán stál před ním rozkročený a křičel: „Nevzdávejte to, Dane! Musíme LION odtud dostat!"

Picot krácel vedle Tšata můstkem. Železná vůle toho muže mu pomáhala. Přestože věděl, že každý krok . může být jeho posledním, najednou pocítil naději.

Vtom zavládlo ticho.

Konvertor přestal ječet. Tichá detonace ho zničila. Zůstaly jen

vibrace, které byly stále silnější. Picot ztratil stabilitu a upadl. Stejně tak se vedlo Tšatovi.

V tu chvíli si první důstojník plně uvědomil, že prohráli. V duchu se znovu viděl na kosmodromu, jak tam stojí a dívá se na LION. Měl pocit, že znovu cítí na tváři chladný déšť, přestože na můstku bylo pořád větší horko.

Pootočil se k Tšatovi, který škubal nohama, jak se snažil postavit a nešlo mu to.

Pak ztratil vědomí.

Dan Picot měl pocit, že mu na prsou leží mrakodrap. Chtěl se vymanit, ale ruce ho neposlouchaly. Do nosu mu pronikl štiplavý zápach spáleniny a dráždil ho ke kýčání.

Otevřel oči a zahleděl se přímo do tváře kapitána Nomeho Tšata. Byla to tmavá, rozmazaná tvář. Jako v mlze.

Picot vzdychl a zavřel oči.

„Povězte mi, pane, jsme tady v nebi nebo v pekle?“

Ústa měl vyschlá a hrdlo se mu při každém slově svíralo.

„Tohle asi bude předsálí pekla,“ řekl Tšato. „Ale možná, že někdo má jiný názor.“

Veselý tón Tšatova hlasu byl velmi živoucí. Duch by tak nežertoval. Picot naslouchal, ale žádný zvuk mu neprozrazoval, kde se nachází. Cítil, že ho Tšato zvedá. Když otevřel oči, poznal, že jsou pořád ještě na můstku LIONU. Rozhlížel se. Všechny přístroje, které pracovaly na hyperenergetické bázi, vypadaly jako vypnuté. Na můstku neviděl žádné trosky. Nic nenaznačovalo, že by došlo k podobné katastrofě jako na akonské lodi.

Tšato pustil Picota ze sevření. Všude kolem se plazili ostatní muži a snažili se vstát. Picot sklouzl pohledem k monitorům, ale viděl jen jednolitou šed'. Matně si vzpomínal, že když ho přemohly mdloby, nacházeli se na oběžné dráze kolem Pulsy.

„Kde to jsme?“ zeptal se.

Tšato opáčil: „Na Pulse

Picot si olízl suché rty.

„Na Pulse," zopakoval. „Kdo provedl přistání?"

Tšato se slabě usmál. „To by mně taky zajímalo," řekl. „Vypadá to, že snad všichni muži byli v bezvědomí. LION tedy přistál pod vlivem vnějších okolností."

Vnější okolnosti! Picot si všiml, že se mu předměty začínají před očima rozplývat. Rychle se něčeho chytil a záchvat slabosti pominul. Vnější podněty! Pod takovým pojmem si toho člověk může představit mnoho, ale jen málo dobrého.

„Všechna hyperzařízení se roztavila," poznamenal kapitán. „Normální pohonné agregáty a normální vysílačka jsou ale v pořádku. Ničivý efekt se tedy omezil jenom na určitý druh přístrojů."

„Je to záhada," ozval se Gaylord. Byl rozcuchaný a vydešený. „Příčinu těch podivných jevů snad najdeme venku v tom metanovém pekle."

Tšato se posadil před velitelský pult. Pomocí normální vysílačky se spojoval s odděleními lodí. Ukázalo se, že na palubě nejsou žádné mrtví. Událost si vyžádala pouze raněné.

„Vypadá to, jako by něco na Pulse mělo eminentní zájem o hyperenergii," konstatoval Tšato. „Z LIONU to vytáhlo úplně všechno, co mělo cokoliv společného s hyperenergií."

„Vymačkalo nás to jako citrón, pane," hlesl major Vertrig.

Programátor Duprene položil rozhodující otázku: „Koho nebo co máte na mysli?"

„Je to něco, co není vysloveně nepřátelské," řekl Picot. „Poté, co nás to okradlo, už to o nás asi nemá zájem."

„Souhlasím," přidal se Tšato. „Tam venku je něco, co je nám naprosto neznámé. Může se jednat o neznámý druh živé existence anebo o in-taktní stroje zaniklé civilizace. Stejně tak může jít o přírodní úkaz."

„To by pak Pulsa musela být dvojčetem slunce Whilor," namítal Gaylord. „Žádná planeta nedokáže emitovat tolik energie a tak trvale."

„Takže vy si myslíte, že na této planetě žije civilizace, která podle libosti ovládá hyperenergii?" zeptal se major Vertrig.

Dr. Gaylord zvedl ruce v obranném gestu. „Nic takového jsem

neříkal," protestoval. „Považuji dokonce za nepravděpodobné, že by se za takových okolností mohl vyvinout nějaký život. Rovněž velitelova teorie, že by na Pulse mohly existovat zachovalé stroje cizí civilizace, je podle mého názoru zcestná. Tady bude platit nějaké jiné vysvětlení."

„Určitě ano," ujišťoval ho Tšato. „Ale nemyslím si, že ho odhalíme, když o tom budeme jenom diskutovat. Musíme vyslat robota."

„Výborně!" souhlasil Gaylord. „Něco se dozvíme, aniž bychom sami sebe ohrozili."

Tšato nechal připravit univerzálního plochého robota. Technici zamontovali do stroje kameru a pak byl robot vyslán na povrch planety.

Asi po deseti minutách začal přenášet obraz. Monitory se rozjasnily. V mužích na můstku vzrůstalo napětí. Každý čekal, že konečně uvidí něco konkrétního. Ve fantazii každého jednotlivce se probouzely určité představy o vnějším světě. Picot však pochyboval, že by se někdo přiblížil skutečnosti.

Robot nezadržitelně projížděl metanovou mlhou. Do jeho zorného pole se dostaly skály, zčásti pokryté amoniakovým sněhem. Tšato ho pomocí dálkového ovládání zastavil. Pak ho pomalu otočil kolem osy. Když bylo vidět přistávací podpěry LIONU, Tšato zastavil obrátku. Bojový křižník stál opuštěně na povrchu cizího světa. Nic nepoukazovalo na existenci neznámých životních forem.

Robot odjel o sto metrů dál. Bylo zřejmé, že LION přistál v jakési proláklíně. Všechny přistávací podpěry naštěstí vypadaly neporušeně.

Univerzální robot ujížděl po kopci. Když se dostal na hřeben a sjížděl dolů, objevila se část LIONU.

Robot se pak musel otočit kolem své osy.

Vtom měl Picot dojem, že vidí nějaký pohyb. Mohl to však také být vítr v mračnech. Nad povrchem se plazily cáry chlórových, metanových a sirnatých mlh, které také mohly vyvolat optickou iluzi.

„Nudná krajina," procedil Tšato mezi zuby. „Je všude stejná, kamkoliv robota nasměrujeme."

„Chcete ho stáhnout na palubu?" zklamaně se vyptával Gaylord.

„Ano," přikývl Tšato. „Pokud chceme o tomto světě vědět víc, musíme se odvážit vyjít na povrch sami."

„Tak nejdřív ještě popojed'te s robotem," naléhal Gaylord. „Třeba přece jen něco objeví."

„Dobrá," kývl Tšato a znovu se věnoval dálkovému ovládání, i když už ztratil zájem. Robot objel dva velké balvany a ponořil se do tmy.

„Spokojen?" zeptal se Tšato Gaylorda.

Vědec mlčky přikývl. Pochopil, že tímto způsobem nic nezjistí. Robot se otočil a nejvyšší možnou rychlostí se vracel k LIONU.

Vybuchl krátce předtím než znovu vyšplhal na hřeben. Světelný záblesk na monitorech naznačil mužům na můstku, že univerzální stroj přestal pracovat. Dálkové ovládání nefungovalo. Dan Picot nechápavě zíral.

„Je... je zničen, pane?" nervózně hlesl Gaylord.

„Na padrť," odpověděl Tšato.

Gaylord si drbal bradu. Na okamžik z něj všechna arogance spadla. Byl to taky jen vylekaný člověk na cizí planetě.

„Jak se to mohlo stát?" chtěl vědět.

Tšato pokrčil rameny. „Těžko říct. Robot nefungoval na hyperenergetické bázi."

„Dělám si starosti," přiznal Gaylord. „Co budeme dělat, jestli nám vybuchnou i ostatní přístroje?"

Tato otázka byla podle Picota oprávněná.

„Poradím se s kolegy," řekl vědec. „Až budete rozhodnutí vyslat expedici, dejte mi vědět."

„Už se stalo," řekl Nome Tšato. „Už jsem se rozhodl."

Pak se spojil s hangárem a přikázal obsluze, aby připravila všechny průzkumné vozy.

„Pro začátek použijeme tři shifty," oznamoval. „Jeden převezme major Vertrig, druhý vy, Dane. Já půjdu na palubu třetího společně s Dr. Gaylordem a dvěma dalšími vědci. Picote a Vertrigu, vy dva budete prakticky sloužit jako bezpečnostní služba. Budete nám krýt záda."

Pochmurné šero, do kterého Dan Picot namířil svůj shift, se nedalo

porovnávat se dnem na Zemi. Tady země připomínala obrovský kus rozprostřeného špinavého hadru. Světlejší skvrny na něm tvořil amoniakový sněh.

Picot se ohlédl k LIONU, který se podobal kovovému hradu. Gravitační měřič ukazoval hodnotu 3 g. Takže přistáli někde v blízkosti rovníku. Všechny tři shifty se pohybovaly pomocí antigravu. Posádky měly jako dodatečné zabezpečení na sobě těžké skafandry, ve kterých mohli vydržet i trojnásobné přetížení.

Picot však doufal, že k tomu nedojde a že je bude nadále chránit ostění shiftu. Zatím se nerozjeli na plný výkon. Velitel se očividně nechťel příliš rychle vzdálit od LIONU. Dokud byla mateřská loď na dohled, i Picot se cítil tak nějak lip.

Podíval se doleva. Padesát metrů od nich jel major Vertrig s třetím shiftem. Jak projížděl mračny metanu, vypadalo to až strašidelně. Picot zatoužil po slunci...

Na palubě Tšatovy lodi zůstali kromě velitele a Dr. Gaylorda tři další vědci a jeden technik. Picot měl sebou ještě pět členů posádky LIONU a Dawsona. Majora Vertriga doprovázelo šest mužů. U něj na palubě byl kybernetik Duprene. Dva další shifty stály připraveny ke startu v hangáru LIONU. Mohly být kdykoliv přivolány.

Expedice přeletěla terénní hřeben, na kterém explodoval robot. V reproduktoru normální vysílačky se ozval Tšatův hlas.

„Shift jedna pro shifty dva a tři. Jdeme o něco níže, abychom si prohlédli místo, kde byl zničen robot.“

Picot potvrdil příjem a snížil rychlost. Sledoval, jak Tšato klouže se svým vozidlem do stále větší hloubky.

„Už jsme objevili stopy po pásech,“ hlásil Tšato.

Pancéřovaný shift opsal úzkou kruhovitou dráhu. Picot pozorně prohlédl proláklinu. V blízkosti LIONU se nic nehýbalo. I na opačné straně kopce byl klid. Plynová mračna vypadala poněkud neklidně, na různých místech se tvořily trychtýřovité víry.

„Támhle je!“ zvolal Tšato.

Picot se lekl, přestože nemohl vůbec nic vidět.

„Myslím našeho robota,“ dodal Tšato. „Roztavil se a je spečený.“

Síla exploze ho zčásti zabořila do země."

Picot dostal nápad.

„Tady shift dva," ozval se. „Pane, když jste našel stopy robota, třeba najdete i stopy útočníka..."

„Taky už jsem na to myslel, Dane," odvětil Tšato. „Jak ale mám v téhle rozvrtané zemi poznat, které stopy byly vyvolány atmosférickými vlivy a které ne? Otisky robotových pásů znám, ale znám stopy případných nepřátel?"

„Třeba to budou otisky, které se pravidelně opakují..."

„Bohužel tu nic takového není... ani Dr. Gaylord nevěří, že bychom našli stopy živých bytostí."

„Dobrá, dobrá," zklamaně zamumlal Picot. „Třeba najdeme něco jiného."

„Až se budeme vracet, vezmeme trosky robota na palubu," sliboval Tšato. „Možná, že nám pomůže jejich analýza."

Velitelův shift nabral výšku. Picot pochopil, že jim nezůstává nic jiného než proniknout do vnitrozemí. Každým metrem, kterým se vzdalovali od LIONU, rostlo nové nebezpečí.

Urazili tři sta metrů klouzavým letem. Vtom se země pod nimi změnila. Špinavě šedé zbarvení se ztratilo a přešlo v rovnoměrně hnědou vrstvu. Picot tomu nepřikládal žádný význam. Vtom se ozval Tšato.

„Gaylord se chce podívat na povrch planety," vysvětloval. „Něco ho napadlo."

Podle tónu Tšatova hlasu se nedalo poznat, jestli je stejného názoru jako vědec. Picot se podíval ven. Mezi mračny pořád ještě viděl obrysy mateřské lodi. Zvolna přistávali. Blížil se Vertrigův shift. Picot unaveně mhouřil oči. Viditelnost byla slabá.

Tšato oznámil, že dosedli.

„Ta hnědá masa vypadá jako povlak. Gaylord tvrdí, že tady působí cize."

Chvilí bylo ticho, pak se Tšato znovu ozval: „Vy tam nahoře! Podle Gay lorda je ta hnědá vrstva neomolkex!"

Picot svažtil čelo. Gaylord je sice arogantní chlapík, ale také na

slovo vzatý odborník. Nikdy by netvrdil nic, o čem by nebyl stoprocentně přesvědčen.

Picot shlédl dolů a ke svému úžasu zjistil, že pancéřovaný shift opustila jakási postava. Tiše zaklel. Dohodli se přece, že shift opustí pouze ve vážném případě. Jistě, měli na LIONU speciální skafandry, ale s sebou je nevzali.

Kdo je ten blázen, který riskuje život, kvůli vědeckému problému?

Dr. Ne ven Gaylord do svých čtyřiceti let pevně věřil, že až přijde jeho čas, zemře v posteli. Byl zklamaný, že musí letět s LIONEM, byl na palubě nespokojený a nerad uvažoval o případném konci jinde a jinak než přirozenou cestou a doma.

A teď, ve vzdálenosti více než 40 000 světelných let od domova, se nabídl, že vyjde na povrch neznámé planety. Sám nevěděl, co ho k tomu vedlo, ale už to bylo venku.

„Na zdejší poměry je dnes vysloveně pěkné počasí," poznamenal

Tšato, „ale přesto je pro nezkušeného člověka tam venku nebezpečno. Na tu procházku půjde Placidia!"

Placidia byl jeden z techniků. Okamžitě se šel připravit, aby mohl opustit člun.

„Moment!" zvolal Gaylord.

Technik se zastavil. Čekal, že ho Tšato vyzve, aby konečně šel, ale velitel se obrátil ke Gaylordovi.

„Řekl bych, že jsme narazili na neomolkex," řekl Gaylord.

„Přinesu vám ho kolik budete chtít," namítl Placidia.

„Pokud to opravdu bude neomolkex, nepodaří se vám z něj oddělit ani gram," řekl Gaylord. „Musím ho vidět z bezprostřední blízkosti."

„Vraťte se na své místo!" vyzval technika Tšato. „Tak tedy vyšleme vás, doktore. Ale kdyby nás tály problémy, okamžitě se vrátíte. Kdyby něco, pospěšte si, protože já ihned poletím pryč. Mám na palubě pět dalších mužů, za jejichž životy odpovídám."

„Nejsem malé dítě," odsekl Gaylord.

Gaylord se vyhoupl z člunu. Málem se mu zatočila hlava a taky se mu z těch páchnoucích mračen zvedal žaludek. Zoufale se otočil k shiftu. Chvilí tam tak stál, jako by si neuvědomoval, proč vlastně

opustil palubu. Neznámý svět ho děsil. Cítil hrozbu, která vycházela z okolí.

Pak ale vykročil a pomalu se vzdaloval od shiftu. Chtěl Tšatovi dokázat, že se nebojí.

„Jen klid, doktore," ozval se mu ve sluchátkách Tšato. „Proč jdete tak daleko? Svůj materiál najdete přímo pod lodí!"

„Tohle nechtě na odborníkovi," odsekl Gaylord. „Já určím nejlepší místo."

Když byl dvacet metrů od shiftu, poklekl a ohmatával hnědou hmotu. Pak vytáhl z opasku vibrační dláto a zapnul ho. Tento malý přístroj dokázal odloupnout šponu i z pancíře, tady ale klouzal jako po ledě. Vědec se o přístroj opřel celou svou vahou, ale nebylo to nic platné. Materiál na povrchu planety byl tvrdší než hrot dláta.

Gaylord spokojeně zabručel a schoval nástroj na své místo. V tu chvíli zapomněl na okolní svět, uvolnil od opasku dvě plastické lahvičky a odšrouboval víčko první z nich. Trochu tekutiny vytil na hnědou hmotu a napjatě čekal na výsledek. Materiál začal zakrátko měnit barvu. V politém místě se vytvářely velké póry a hmota tekutinu nasávala. Gaylord suše polkl.

„Veliteli, my jsme vážně našli neomolkex!"

„Dobrá," suše odvětil Tšato. „Teď se vraťte na palubu."

Neven Gaylord se cítil úžasně. Uvědomil si, jaký učinil důležitý objev a že se díky tomu stane jednou provždy slavným.

Nome Tšato nepřirozeně klidným hlasem dodal: „Asi bude lepší, když si opravdu pospíšíte, doktore."

Gaylord připevnil lahvičky zpátky k opasku a protáhl se. Jeho zrak přitom padl na rovinu, která se před ním rozprostírala.

To, co uviděl, ho zmrazilo.

Proč Tšato dovolil tomu šílenci, aby se vzdálil od shiftu? Picot v duchu nadával a bezmocně sledoval monitory. Na takovou dálku nepoznal, co se venku děje. Dr. Gaylord byl asi padesát metrů od člunu. Prováděl tam experimenty s hnědou hmotou...

Vtom se ohlásil major Vertrig.

„Myslím, že tam dole se něco pohybuje, pane," oznamoval. „Ale je to špatně vidět."

Vertrig byl jedním ze starých, zkušených důstojníků, se kterými jen tak něco nezamávalo, ale nyní bylo slyšet, že se mu chvěje hlas.

„Já nic nevidím," odpověděl mu Tšato. „Upřesněte pozici pozorovaného pohybu, majore!"

„Asi dvacet stupňů nalevo za Gaylordem," rychle odpovídal Vertrig,

„Musí to být takových sto metrů od něho."

Picotem to trhlo.

„Támhle!" zvolal Dawson, „támhle to je, pane!"

Picotovi se zdálo, že mezi šedými mračny vidí stín postavy, která se přibližuje hopsavými pohyby. Protože se však její obrysy ztrácely v husté mlze, nebylo možné ji přesně identifikovat.

„Major Vertrig se nemýlil, pane," hlásil Tšatovi. „Tam dole se ke Gaylordovi něco přibližuje."

„Povolám ho zpátky," oznamoval Tšato.

Závan vichřice strhl Picotův shift a odmrští ho o dvacet metrů dál. Picot zaklel, chopil se řízení a vrátil se na původní pozici. Když se pak znovu zahleděl ke Gaylordovi, vědec pořád ještě stál na svém místě.

Vtom se pohnul Tšatův shift a letěl ke Gaylordovi. Picot se díval na osamělou postavu a divil se, proč Gaylord neprchá. Situace vypadala nepřehledně, shifty měly co dělat, aby udržely stabilitu.

Čtyřicet metrů od Gaylorda hopsala ta nejpodivnější bytost, jakou kdy Picot viděl.

Gaylord byl zahalen v závoji amoniakového sněhu a plynného chloru. Pozoroval cizí bytost. Tšato ho v helmových sluchátkách zapřisahal, aby se vrátil. Gaylord na to nedbal. Za svůj život viděl záznamy mnoha mimozemšťanů a mnozí z nich byli opravdu zvláštní, ale rozdíl mezi teorií a skutečností ho připoutal k povrchu planety.

Se směsicí strachu a fascinace strnul a díval se na příchozího.

Ta bytost měla tenké tělo bez hlavy. Byla tři metry vysoká a podobala se tyči. Na spodním konci měla sedm krátkých nožiček,

uspořádaných v kruhu. Bytost je všechny zároveň pokrčila, pak natáhla a tím způsobem poskočila kupředu. Dvě nožičky připomínaly kleště.

Bytost předváděla šílený tanec. Vyskočila do výšky, chvíli se točila kolem své osy, pak měkce přistála. Gaylord viděl, že všechny nohy mají dva klouby.

Zároveň konstatoval, že se bytost mnohem více zajímá o neomolkex nežli o něj, byť se neustále blíží. Zvedl hlavu, podíval se na shifty. Dělal mu dobře, že se posádky o něj strachují.

Pak vykročil mimozemšťanovi vstříc.

„Šilence!“ vykřikl Tšato. „Zastavte se!“

Gaylord se pobaveně ohlédl. Velitelův shift se za ním hnal. Tšato ho chtěl za každou cenu naložit dřív než naváže kontakt s bytostí z Pulsy.

Vědec přidal do kroku. Skafandr mu znemožňoval rychlejší pohyb, ale odstup od tančící bytosti se rychle zkracoval. Kreatura se vrhla na neomolkex. Kutálela se po něm a vytrčila nožky proti nebi. Kolem se přehnala závan vichřice a na chvíli Gaylordovi znemožnil výhled. Pak se vítr uklidnil.

Když se znovu mohl rozhlédnout, měl dojem že Tanečník - jak v duchu nazval toho mimozemšťana, o něco povyrostl. To ale mohlo být tím, že teď stáli blíž u sebe.

Shift se mezitím přiblížil na dvacet metrů. Tšato už mlčel. Další závan vichřice způsobil, že se Gaylord zapotácel a upadl. Strach se vrátil, cítil to ve všech kloubech. Shift ho očividně ztratil z dohledu, protože ho přelétl.

„Tady jsem, veliteli!“ vykřikl a zamával.

Pak se podíval ve směru, kde tušil Tanečníka.

Tšato obracel a vracel se. Prchal před stovkami sedminohých bytostí, které přicházejí ve směru ke Gaylordovi.

Vědec vykřikl, vyskočil na nohy a utíkal za shiftem. To už se objevili první Tanečníci. Poskakovali a točili se na molkexu. Neustále jich přibývalo..

„Veliteli,“ zašeptal Gaylord.

„Varoval jsem vás," řekl Tšato.

„Ne!" ječel vědec. „Nemůžete mě v tom nechat!"

„Nebudu riskovat životy pěti dalších mužů, abych vás zachránil."

„Co mám teda dělat?! Co ti Tanečníci?"

„Tanečníci? Dobré jméno pro tyhle bytosti, budu si ho pamatovat."

Přímo vedle Gaylorda klesl nějaký stín. Vědec se otočil a uviděl přistávající shift. Viděl, že ho Tšato chtěl jen postrašit a dát mu za vyučenou, aby si uvědomil, že jednal nebezpečně. Vstup do shiftu se otevřel.

Hned nato se ozval Dan Picot: „Honem, doktore, nastupte si!"

Gaylord utíkal ke shiftu. Ze všech stran se přibližovali Tanečníci. Vichřice nabírala na neuvěřitelné síle, jako by se snažila Gaylorda odfouknout od člunu. Pak ale přece jen nastoupil a s úlevou sledoval, jak se vstup zavírá. Teď už na něj ty kreatury nemohly.

Shift vzlétl. Gaylord počkal na vyrovnání tlaku v komoře a otevřel vnitřní vstup. Byl vyčerpaný a hrozně se zlobil na Tšata. Kapitán by ho klidně obětoval...

Gaylord vstoupil na můstek a otevřel přilbu. Picot mu pokynul na pozdrav.

„Chci mluvit s Tšatem," řekl vědec.

Picot pokrčil rameny a uvolnil mu místo.

„Vy ho posloucháte ve všem?" zeptal se Gaylord.

„Většinou ano," odpověděl první důstojník. „Nic jiného mi obvykle nezbyvá."

Gaylord se sklonil nad mikrofon vysílačky.

„Tady Gaylord," řekl. „Slyšíte mě, Tšato?"

Z reproduktoru se ozval smích.

„Jste zpátky? Živ a zdravý? Doufám, že vás na další experimenty přešla chuť?"

„Jednoho dne se najde jehla, která vás propíchně, vy nafoukanče," chladně opáčil vědec. „Kapitáne s okamžitou platností s vámi odmítám spolupracovat."

„Proč?" suše se zeptal Tšato. „Protože jste neposlechl můj rozkaz a vzdálil jste se od shiftu a tím jste ohrozil naše životy?"

Gaylord přerušil spojení. Už znovu přemýšlel o Tanečnících. Měl pro jejich existenci dvojí vysvětlení: buď pocházeli z této planety anebo tu byli chováni. Obě alternativy směřovaly k existenci mocnosti, která ovládala hyperenergii a neomolkex.

A kdo umí tohle, ten ovládá celou Galaxii.

Za normálních okolností by měla spolupráce s vědci pro Dana Picota smysl, ale teď byla situace poněkud jinačí. Přestala fungovat veškerá hyperzařízení LIONU. Krátce po návratu shiftu na palubu LIONU se venku rozzuřila vichřice, která neustávala. A zdejší svět byl plný Tanečníků.

Na můstku se konala porada nejdůležitějších členů posádky. Gaylord při této příležitosti prozatím uzavřel smír s Tšatem a předestíral ostatním nejdůležitější poznatky:

„Zjistili jsme tedy, že povrch planety Pulsa pokrývá neomolkex. Musím však zklamat všechny, kdo by si mysleli, že to je molkex z pancířů lodí Pozemšťanů a Bluesanů. Neomolkex dorazil na Pulsu jen krátce před námi. Zaměřili jsme jeho fragmenty, které se vynořily z hyperprostoru a přistály na Pulse. Impulzy, které jsme zachytili, vydávala tato hmota, která se zčásti zřítíla i do slunce.

„Ale proč se neomolkex usadil právě tady?“ zeptal se Duprene.

Gaylord se obrátil k podsaditému kybernetikovi. „Do slunce se zřítíla díky silné gravitaci. Totéž bych mohl říci o Pulse, ale myslím si, že důvod je někde jinde.“

„Kde?“ zeptal se hlavní technik Bactas.

„Mezi Tanečníky,“ odvětil Gaylord. „Tanečníci totiž nejsou živými bytostmi v běžném slova smyslu. Všichni vidíme, že nemohou pocházet z této planety. Ale skutečnost, že tady žijí, dokazuje, že asi mohou žít kdekoli v Galaxii.“

Znovu ho přerušila polohlasitá debata přítomných.

„I ve vesmíru?“ zeptal se kdosi posměšně.

„Jistě!“ zvolal Gaylord. „I ve vesmíru. Tanečníci jsou naddimenzionální bytosti, které zde prodělávají jakési stádium larvy. Nejsou ani inteligentní ani rozumní. Jsou stejní jako jejich původní forma - jako Suprahet.“

Reakce na tato slova se značně lišila od předcházejících reakcí. Zavládlo ticho jako v hrobě. Suprahet, ona nepředstavitelná bytost, která do sebe už od pradávných časů nasávala celé sluneční soustavy a byla temnou hrozbou pro všechny podoby existence. Všichni už o něm slyšeli. Byl to legendární Tyli Leyden, kdo přinesl o Suprahetu informace.

„Věda zastává názor, že Červouni nemohou být jedinými pozůstatky oné mocné bytosti v naší Galaxii. Tady je důkaz. Tanečníci jsou také potomky pradávného požírače hvězd. Na Pulse čekali na potravu nekonečný čas. Teď ji mají: neomolkex!“ řekl Gaylord a zarazil se, jako by se lekl vlastních myšlenek.

„Jak si vysvětlujete výpadek našich hyperzařízení a to hrozné přistání?“ zeptal se Dawson.

„Tanečníci nedokáží rozlišit hyperenergii neomolkexu a hyperenegrii našich palubních přístrojů. LION si stáhli dolů stejně jako nemolkex.“

Picot zavřel oči - potřeboval chvíli nerušené přemýšlet. Gaylordova hypotéza zněla neuvěřitelně, ale nebylo možné ji vyvrátit.

„Nyní je naším úkolem zjistit, jaký je přesně vztah mezi Tanečníky a neomolkexem,“ řekl Gaylord.

„Mám dotaz,“ ozval se Nome Tšato. „Neomolkex, jak známo, nelze porovnávat s molckexem v jeho běžné podobě. Neomolkex je proměněným molckexem, po reakci na ostřelování B-hormonem. Pokud Tanečníky zajímá molckex, neomolkex by je tedy neměl zajímat.“

Picot přitakal.

„Molckex nebo neomolkex,“ řekl Gaylord, aniž by se přitom na Tšata podíval. „Obojí je jaksi spřízněno s Tanečníky. Ty bytosti tam venku mezi nimi pravděpodobně nedělají žádný rozdíl. Následují svůj instinkt, který je pohnáný za čímkoliv, co je hyperenergetické. Teoreticky jsou Tanečníci schopni vytvořit nový Suprahet. Ale potřebují k tomu potravu.“

Picot byl vděčný osudu, že Tanečníci neabsorbují obyčejnou energii. Kdyby tomu tak bylo, LION by se už dávno proměnil v

doutnající vrak.

„Na naší straně planety je teď noc," ozval se Tšato. „Jakmile se rozední, znovu vyrazíme na průzkum se třemi shifty. Ovšem pouze za předpokladu, že se zlepší klimatické podmínky. Pokud tam venku bude vichřice, nesmíme nic riskovat."

Příštího dne bylo nebe nad Pulsou zataženo sírově žlutými mračky. Kolem LIONU se pohybovala šedá stěna jedovatých cářů, která připomínala předimenzovaný kaleidoskop.

Picot strávil neklidnou noc. Pálily ho oči.

„Máme špatné počasí," konstatoval Gaylord. „Docela to vypadá, že žádný výlet nebude."

Velitel však rozhodl, že pojedou. Možná považoval podobné počasí na Pulse za normální. Nejdřív ale znovu vyslal robota. Zakrátko jim stroj zmizel z očí, pak s ním ztratili kontakt a nakonec bylo jasné, že se robot už na palubu nevrátí.

Picotova netrpělivost rostla. Kolem poledne mraky klesly a před kamerami vnějšího pozorování padal amoniakový sníh. Vtom z mlhy vyskočil jeden Tanečník, aby se v ní záhy ztratil. Byl asi čtyři metry vysoký a měl dvojnásobný počet nohou než ostatní Tanečníci. Picot se nemohl zbavit tísnivého pocitu, že se venku odehrává něco hrozného. Metanová mlha připomínala oponu divadla, kde hrají tragédii.

I vědci byli nervózní a horečnatě debatovali.

Čtyři hodiny před setměním se náhle rozjasnilo a dohled se prodloužil na sto metrů. Na svahu v blízkosti LIONU se potácelo několik obrovských Tanečníků. Byl to děsivý pohled.

„Využijeme šanci," klidně řekl Tšato. „Lepší už to asi nebude."

Picot se podíval na palubní hodiny. „Je dost pozdě, pane..."

„Pospíšíme si," řekl Tšato.

Když shifty vylétaly z hangárů, na svahu už nebyl jediný Tanečník. Zato znovu začínal foukat silný vítr. Cloumal s průzkumnými čluny a ztěžoval jejich ovládání. Kromě toho se v mlze brzy ztratil i LION. Bylo těžké udržet shift v plánovaném kursu. A najednou se výhled rapidně zlepšil. Picot viděl neomolkex, který pokrýval povrch planety. Na mnoha místech byl vylámaný a vytékala tam na povrch špinavá

hmota.

Narazili na skupinku Tanečníků. Každý z nich měřil dobrých šest metrů, ale vyrostly jim i nohy a také se zmnožily. Byl to odpudivý a fascinující pohled zároveň. Tanečníci se začínali podobat obrovským pavoukům se směšně maličkým tělíčkem a bezpočtem nohou.

„Pořád rostou," konstatoval Dawson.

„Možná to jsou jiní," ozval se Picot. „Takhle rychle přece nikdo nevyroste!"

Ale přesvědčený o tom nebyl. Díval se ven a viděl jenom Tšatův shift.

„Pane!" křikl do vysílačky. „Vertrig se nám ztratil! Majore Vertrigu, slyšíte mně?"

Ale odpověděl mu jen Tšato. „Zatlačilo nás to pod mraky a přitom jsme ho taky ztratili z dohledu."

Dawson opakovaně zkusil zavolat Vertriga, ale marně.

„Pokuste se udržet své stanoviště," přikázal Picotovi velitel. „Já ho budu hledat. Musíme ho najít. Třeba se s jeho shiftem něco stalo."

„Mám přivolat na pomoc další dva shifty?"

„Ještě ne," odpověděl kapitán.

Picot se držel na místě. Přemýšlel, co se mohlo Vertrigovi stát. Krajina kolem byla stále děsivější. Doufal, že Tšato brzy vydá rozkaz k návratu.

Dole se vynořili dva Tanečníci. Vypadalo to, jako by tančili na neznámou, neslyšnou melodii. Jeden vyskočil přímo před shift. Picotem to trhlo. Dawson tiše zaklel. Co by se asi tak stalo, kdyby se nějaký Tanečník srazil se shiftem?

Z mlhy vyšel další Tanečník. Byl tak veliký, že se Picot vyděsil. Jeho maličké tělíčko se klidně mohlo shiftu dotýkat. Pohled na výškoměr oznamoval, že se vznášejí ve výšce osmnácti metrů.

Vtom se objevil Tšatův shift a kapitán se hned ozval.

„Zůstaneme na dohled, Dane. Poletíme nad povrchem až k hřebenu mezi LIONEM a námi."

Picot se sklonil nad mikrofon.

„Už jste viděl to monstrum, pane?"

„Jistě," odpověděl Tšato. „Gaylord je přesvědčen, že Tanečníci neustále rostou. Potrava, kterou přijímají v podobě neomolkexu jim kromě toho zmnožuje nohy."

Picota zaškrábalo v krku. Odkášlal si.

„Nebylo by lepší vrátit se k LIONU, pane?"

„To jistě ano, ale s Vertrigem a jeho druhy."

Picot zlostně sevřel řízení. Shift vlétl do žlutého mraku. Na okamžik jim kapitánův shift zmizel z dohledu. Picot cítil blízké nebezpečí smrti.

Za chvíli Vertrigův shift našli.

Nebo aspoň tedy to, co z něj zbylo.

Major Vertrig na zlomek vteřiny bojoval s panikou, když Duprene konstatoval, že jim nefunguje vysílačka. Každou chvíli se musely objevit i druhé dva shifty, ale ubíhala minuta za minutou a nic. Vertrig se zadíval na kontrolní panel. Že by je vichřice odehnala příliš daleko od ostatních?

Udělalo se mu špatně. Země dole pod nimi vypadala všude úplně stejně. Bylo prakticky vyloučeno se zorientovat. Snížil rychlost a kroužil. Báł se, aby nenarazili do LIONU. : Najednou přímo před nimi něco bylo. Vertrig vytřeštil oči. Duprene zasténal. Někdo zanađával.

Shift letěl přímo proti obrovskému Tanečníkovi, který právě vyšel z mlžných cárů. Vertrig na něj ochromeně zíral. Tanečník byl vysoký nejméně čtyřicet metrů a stál na nejméně sto nohách, z nichž každá byla silná jako kmen dubu. Hubené tělíčko téměř nebylo vidět.

Vertrig popadl páku a chtěl uhnout. Tlak, který vyvíjel na páku, pro něj v tu chvíli byl jediným spojením s realitou.

Tanečnickovy nohy se pokrčily a shift ho obletěl.

„On skáče!" zvolal kdosi.

Vertrigovi málem vypadly oči z důlků. Tanečník se doslova katalpuloval a vlétl do mračen. Svět se Vertrigovi roztočil před očima. Bezmyšlenkovitě hnál shift kupředu.

Vtom se Tanečník vrátil. Jeho nohy, které nyní připomínaly spíš pařáty, mířily na shift. Na chvíli se setmělo, pak se srazili.

Vertrig vykřikl. Pilotní křeslo se vytrhlo z ukotvení a odmrštilo

majora proti Duprenovi, který celou dobou klečel před vysílačkou. Shift se překotil, prosvištěl mezi dvěma obřima nohama Tanečníka. Člun vydržel, ale Vertrig ztratil pojem o prostoru, nevěděl kde je dole a kde nahoře, snažil se dostat k ovládání lodi, aby zabránil nejhoršímu.

Přežili však jenom díky štěstí.

Kdyby shift nedopadl na povrch planety tangenciálně a nesklouzl po něm, zahubilo by je to. Takhle se člun ještě jednou odrazil, pak klouzavě dosedl a zůstal ležet na boku, zahalen v oblaku amoniakového sněhu.

Vertrig se propracovával klubkem nadávajících a sténajících členů posádky. Uviděl před sebou Duprena. Kybernetikova hlava se houpala ze strany na stranu. Vertrig zděšeně zjišťoval, že náraz Duprenovi zlomil vaz.

Cítil, že se zpotil po celém těle. Přikázal svým mužům, aby se vzpamatovali a uzavřeli helmy. Jediná prasklina v ostění shiftu mohla způsobit pronikání jedovatých plynů z atmosféry Pulsy.

Ohledně stavu shiftu si Vertrig nedělal iluze. Shift už nebude ani létat ani jezdit. Navíc neměli možnost jak se spojit s ostatními shifty. Zbývala jediná možnost: Vydat se zpátky k LIONU po svých.

Když se Vertrig podíval z okna, musel konstatovat, že jejich vyhlídky na bezpečný návrat k mateřské lodi jsou opravdu mizivé. Všude číhalo nebezpečí.

Vertrig už nebyl žádný mladík. Do ničeho se nevrhal bezhlavě.

„Opustíme palubu shiftu," řekl svým druhům. „Bylo by chybou čekat na ostatní. Oni náš vrak nenajdou. Musíme se vrátit po svých."

Odpovědí mu byly bledé obličejové členy posádky. Důvěřovali mu, ale nevěřili, že návrat přežijí.

„Venku zuří vichřice," řekl Vertrig. „Asi bude horší než všechno, co jste dosud prožili. Musíme vytvořit řetěz. Nikdo nesmí spustit z očí svého druha před sebou."

Mlčky přitakávali. První potíž nastala už při pokusu opustit palubu. Vnější vstup se nedal otevřít. Museli si pomoci dezintegrátorem a rozstřílet zámek. Jakmile se vstup rozskočil, na palubu pronikly amoniakové vločky a milosrdně pokrývaly Duprenovo mrtvé tělo.

Vertrig se vyhoupl z člunu, přikrčil se a čekal na dalšího. Dole v závětrí to ještě šlo. Díval se po cizí krajině a říkal si, že se ještě nikdy neoctl v tak blízko smrti.

Z útrob vraku vyskočil další muž. Měkce dopadl vedle Vertriga, ale úsměv v jeho tváři byl křečovitý. Vertrig mu naznačil, že má udělat místo.

Ještě během akce ztratili druhého muže. Byl to Cashton, první technik hangáru. Vyskakoval ze shiftu jako poslední. Právě se chystal ven, když ho zasáhl ostrý poryv větru, ozval se chrčivý zvuk a muž zapadl zpět do shiftu.

„Cashtone?“ zamumlal Vertrig. „Ozvěte se!“

Nedostalo se mu odpovědi. Technik už mu nikdy neodpoví. Vertrig vyšplhal nahoru a nahlédl do vstupu. Uvnitř ležel Cashton na podlaze. Měl roztržštěnou helmu. Tvářil se překvapeně. Smrt ho zaskočila.

Vertrig se kousl do rtu a sevřel ruce do pěstí.

„Rychle,“ zvolal. „Mizíme odtud!“

Vrak shiftu majora Vertriga tvořil temnou skvrnu na zavátém povrchu planety.

„Našli jsme je,“ hlesl Dawson.

„Do toho, Dane!“ ozval se Tšato. „Přistaneme a podíváme se, co se stalo!“

„Ano, pane,“ hlesl První důstojník. Nejčernější myšlenky ohledně Vertrigovy lodi se naplňovaly. Vertrig, Duprene, Casthton, Iv, Torenski, Allijs a sedmý muž, na jehož jméno si nevzpomínal.

Vichřice zuřila kolem vraku, ale nic nenaznačovalo, že by tam dole někdo zůstal naživu.

„Že by všichni zemřeli?“ divil se Dawson a ukázal na loď: „Shift je zničený...“

„Vystupovat!“ zvolal Picot, sotva přistáli. „Z člunu nic neuvidíme!“

Věděl, že to není pravda. Viděli všechno. Překocený shift, promáčkroul zád. . . zvolna postupovali k vraku. Kousek od nich se objevil Tšato se svými muži. Ve skafandru vypadal ještě mohutněji. Však taky dorazil ke vstupu na vrak jako první. Za ním šel Dr. Gaylord.

Tšato se vyhoupl nahoru, Picot ho hned následoval.

Nejdřív uviděli Cashtona.

„Duprene leží kousek dál," poznamenal Nome Tšato. „Ostatní očividně opustili loď..."

„Odneseme mrtvé?"

Tšato zavrtěl hlavou.

„Ne, Dane. Musíme hledat Vertriga a jeho muže. Jakmile budou v bezpečí, můžeme poslat člun pro mrtvolý."

Picot přiznal, že kapitán má pravdu. Nejdřív se musejí věnovat živým. Ale nemohl vědět, že se pro mrtvá těla už nikdy nevrátí.

Tšato vyskočil z člunu.

„Kde máme hledat, pane?" zjišťoval Dawson.

„Vertrig se určitě bude snažit o návrat k LIONU," domníval se Tšato. „Takže je musíme hledat tím směrem..."

Bomhardt náhle vykřikl a ukazoval do mraků. Blízko vraku stál obří Tanečník. Jeho tělíčko zahalovaly mraky a bezpočet nohou tvořil kruh a průměru nejméně jednoho sta metrů.

„To se mi snad zdá..." hlesl Picot.

Gaylord se zachechtal jako šílenec. „A bude to ještě horší. Dokud mají neomolkex, budou ho žrát a porostou..."

„Rychle zpátky do člunů!" naléhal Tšato.

Picot hmatal po zbrani, ale zároveň si uvědomil, že by nemělo smysl po té bytosti střílet. Tanečník hned nato zmizel z dohledu.

„Skácou pěkně daleko," oznamoval Gaylord. „Pane, musíte mi pomoci prohledat neomolkex v místě, kde se ho dotknul ten Tanečník. Musím vědět, jestli se neomolkex nějak změnil."

„Na to nemáme čas," rozhodl Tšato. „Nejdřív musíme najít trosečníky."

„Možná je pro náš život důležitější zjistit, co se děje s neomolkexem..."

„Což ovšem neplatí pro Vertriga a jeho lidi," opáčil Tšato.

Gaylord uvolnil od pasu oválnou nádobu. „Stejně si vezmu pár vzorků změněného materiálu. Vy mi v tom nezabráníte."

Tšato povolil. „Tak dobrá," řekl. „Když vám na tom tolik záleží..."

máte deset minut času abyste našel, co hledáte."

Vědec vyrazil kupředu. Utíkal jak jen to šlo, protože už nechtěl zažít strach jako před pár desítkami hodin. Když dorazil na místo, padl na břicho a plnil nádobu. Zároveň informoval prostřednictvím helmové vysílačky: „Neomolkex se skutečně změnil. Myslím, že mu Tanečníci sebrali hyperenergii. To vysvětluje jejich růst."

„Jste hotov?" netrpělivě vyzvídal Tšato.

„Jejich nohy jsou něco jako akumulátory, pomocí kterých nabírají energii. Copak nechápete, co to může znamenat?"

„Máte tři vteřiny, abyste přestal sbírat vzorky," oznámil mu Tšato. „Nebo vás tu necháme."

Gaylord pečlivě uzavřel nádobu a připevnil ji k pasu. Pak se všichni společně vrátili k shiftu. Drželi se přitom za ruce, aby je vichřice nerozházela po kraji.

Když se začalo stmívat, Vertrig věděl, že LION nenajdou. Všechny pokusy o navázání kontaktu s posádkou pomocí helmových vysílaček selhaly. Vnější rušivý vliv počasí znemožňoval kontakt. Třikrát potkali Tanečníky. Poslední skupina byla ještě nedorostlá, ale ty předchozí dosahovaly desítek metrů výšky. Žádný z nich se o trosečníky nezajímal.

„Na chvíli zastavíme, abychom se zorientovali," rozhodl Vertrig.

Klesli na zem. Iv tiše nadával, dokud ho Vertrig neokřikl.

„Pomáhá mi to," řekl Iv. „Je to dobrý proti strachu, pane."

„Nesmíte se bát. Pak nebudete muset nadávat."

„Tak aspoň potichu, pane. . ."

Když si chvíli oddechli, chystali se k dalšímu pochodu. Vertrig musel bojovat sám se sebou a s touhou zůstat na místě a čekat na milosrdnou smrt. Asi by nikdo neprotestoval.

„Proč nejedeme dál?" zeptal se Allijs.

Protože to nemá smysl, chtělo se říct Vertrigovi, ale mlčel a vstal. Síla vichřice se v té chvíli zdvojnásobila.

„Jdeme na to!" zavrčel. „Půjdete první, Torenski. Máte z nás nejvíc síly."

Když se s námahou postavili na nohy, vynořil se před nimi jeden z těch obřích Tanečníků. Vertrig jasně viděl, že má nohy o průměru jednoho metru a že sahají až do mraků. Muži se drželi jeden druhého a zírali na strašlivé stvoření.

Iv tasil paprskomet a vystřelil. Než mohl vystřelit znovu, Vertrig mu vyrazil zbraň z ruky. Tanečník nereagoval.

„Musíme na něj zaútočit," funěl Iv.

Vertrig mlčky vykročil. Bylo mu jasné, že jejich zbraně Tanečníkům neublíží. Pokračovali dál ve směru, ve kterém tušili LION. Vertrig si nebyl jistý, zda nebloudí v kruhu. Zanedlouho narazili na tři další Tanečníky. Byli o něco vyšší než člověk. Jeden se válel po zemi, druzí dva divoce tančili.

Trosečníci se nedostali dál. Tanečníci jim zahradili cestu.

„Co teď?" zeptal se La-Marck.

„Obejdeme je," nařídil Vertrig, i když se mu třásla kolena. Sledoval přitom, jak Tanečníci rozvířují sněh, aby se dostali k neomolkexu.

Změnil směr pochodu, ale zároveň se zastavil, protože ho Iv chytil za paži. Ukazoval dozadu.

Jeden z mužů klesl na kolena, Opíral se rukama o zem. Vertrig se obrátil a vracel se.

Ten muž na zemi byl Allijs. Vertrig došel až k němu a chytil ho pod ramena. Zesláblý Allijs byl v velmi těžký.

„Co se děje?" zeptal se kapitán. „Už nemůžete?"

„Málo vzduchu!" sténal Allijs a najednou byl ve Vertrigově náruči ještě těžší. Major ho opatrně položil na zem a prohlédl jeho kyslíkový přístroj. Nemohl najít závadu. Popadl Allijsovu helmu a zatřepal s ní. Ale Allijs byl patrně v bezvědomí.

Když se Vertrig podíval pozorněji, zjistil, že ten muž zemřel. Udusil se. V jeho skafandru něco selhalo.

Vertrig si suše odkašlal. Pulsa si vyžádala další oběť.

Znovu se navzájem chytili za ruce a mlčky pokračovali v cestě za záchranou. Noc se blížila rychle. Orientace se rapidně zhoršovala a svítlny jim nebyly k ničemu.

Iv znovu začal nahlas klít, ale teď už mu Vertrig nic nezakazoval.

Šli, dokud nebyla úplná tma. jednou prošli těsně kolem nohou nějakého Tanečníka.

„Určitě jdeme v kruhu," věcně poznamenal Torenski. „Musíme počkat na rozednění."

„Ne," rozhodl Vertrig. „Jestli se zastavíme, všichni zemřeme."

Opírali se jeden o druhého, začínala jim být zima, šli a šli a mlčeli až do chvíle, než se Torenski zastavil u nohy dalšího Tanečníka. Chvilí se na ni díval, pak zvedl paže nad hlavu a skákal do výšky.

Podle jeho reakce poznali, že to není noha Tanečníka, ale jedna z přistávacích podpěr mateřské lodi LION.

Po příchodu noci musel Dan Picot řídit svůj shift jen podle výškoměru. Reflektor na přídi člunu nebyl k ničemu, protože osvětlil povrch planety jen zřídka a jen na chvíli, když se rozestoupily mraky. Už dvakrát na poslední chvíli uhnul před srážkou s Tanečníkem. Tšatovi se vedlo podobně. Picot čekal, že velitel ukončí pátrání, ale nestalo se.

„Pokud je brzy nenajdeme, zemřou, Dane," řekl.

Picot předpokládal, že ti nešťastníci stejně už zahynuli.

„Převezměte řízení, Sparks," přikázal svému kolegovi. „Už jsem nějakej ztuhlej." Promnul si oči a vystřídal se.

Vtom se vedle nich rozjasnilo. Picotem to trhlo, pak mu došlo, že to jsou reflektory druhého shiftu. Přístroje ukazovaly přesnou vzdálenost od Tšatova stroje. Stejně však raději pokynul Dawsonovi, aby poodlétli stranou. Při tak silném větru by se snadno mohlo stát, že se s Tšatem srazí.

„Pozor, Tanečník!" vykřikl Bomhardt. „Skočil proti nám!"

Dawson sklouzl z křesla a na okamžik ztratil kontrolu nad ovládáním člunu. Můstek zaplavilo světlo zvenčí.

„K čertu, Dane!" zařval z reproduktoru Tšato. „Copak vám přeskočilo?"

Náraz do Tanečníka byl doprovázen silným poryvem větru, který strhl shift stranou a chvíli to vypadalo, že se srazí s Tšatem, ale to už Dawson znovu svíral páku řízení a letěli kolmo vzhůru. Jenomže

vichřice byla nevypočitatelná a tak se stalo, že shifty o sebe škrty a krátce nato se neodvratitelně zřítily.

Po tvrdém dopadu, naštěstí ne z velké výšky, zavládlo na obou palubách ticho.

Pak se ozval Tšato: „Bezva manévr, Dane," poznamenal kousavě.

„Dostal nás Tanečník, pane," odpověděl Picot. „Nedalo se tomu zabránit.“

„Stejně jsme uvízli," řekl Tšato. „Což znamená, že majorovi Vertrigovi nepomůžeme. Musíme počkat do rána, dokud nevzlétnou zbývající dva shifty a nepřiletí si pro nás.“

„Třeba bychom dokázali nastartovat," navrhoval Dawson.

„Zaklesli jsme se do sebe," vysvětloval Tšato. „Každý pokus o uvolnění může vést k prasknutí stěn shiftu... takže teď se musíme modlit, aby na nás nepřišel nějaký Tanečník. Už jsou velcí jako dům, kdyby na nás omylem nějaký šlápl, je vymalováno... takže vypněte reflektory. Nemyslím sice, že by světlo ty bestie přitahovalo, ale musíme být opatrní.“

Dawson zhasl. Chvilí mlčeli.

Krátce nato se Tšatovi podařilo navázat spojení s LIONEM. Ohlásil se mu hlavní technik Bactas.

„Oba shifty se zřítily," vysvětloval Tšato. „Naštěstí bez obětí na životech. Žádná zranění.“

„Poletíme pro vás, pane," ihned opáčil Bactas.

„Ne," odporoval Tšato. „Za tmy nic nepodnikejte. Vertriga a jeho muže jsme nenašli...“

Bactas podával hlášení: „LION byl dvakrát napaden Tanečníkem. Ale myslím, že se nejspíš jednalo o náhodu. Při druhém útoku Tanečníka jsme proti němu zahájili palbu, ale mu to nevadilo. Pokračoval, v cestě.

Jak to tak vidím, motají se jich všude po okolí stovky.“

„Nestřílejte na ně," nařídil Tšato. „Podle Gaylorda to stejně nemá cenu. Spíš tím k sobě přilákáte další.“

„Co když jich na nás zaútočí víc najednou, pane?“

Tšato si odkašlal. „To se nestane, Bactasi.“

Jakmile se rozední, pošlete k nám dva shifty."

Hlavní technik Bactas potvrdil příjem, a spojení bylo přerušeno. Dan Picot se marně snažil proniknout očima tmu. Každopádně se zdálo, že se Tanečníci z okolí stáhli někam jinam.

O půl hodiny později se však stalo něco, co naprosto změnilo Tšatovy plány.

Major Vertrig se vpotácel do otevřeného vstupu a prostě padl do náruče čekajících mužů. Jenom jako ve snu si uvědomoval, že za ním vstoupili ještě Iv, Toranski a La-Marck. Skafandr mu připadal nesnesitelně těžký a když mu sundali helmu, pocítil obrovskou úlevu.

Sotva se trochu sebral, uslyšel hlas hlavního technika Bactase: „Svlékněte jim skafandry."

Vertrig cítil jak z něj stahují tu tíhu. Snažil se jim pomoci, ale už neměl sílu. Mžoural do světla a snažil se rozeznat podsaditého Bactase.

„I zbývající shifty se zřítily," oznamoval mu technik. Vertriga zamrazilo a všechna radost ze záchrany pominula.

„Jsou... mrtví?" hlesl a zděsil se vlastního hlasu, který mu zněl jako kdyby byl na kilometry daleko.

„Ne," odpověděl Bactas. „Srazili se. Jakmile se rozední, vyzvedneme je."

Vertrig přikývl. „Viděli jste Tanečníky?"

„Dokonce jsme po jednom stříleli, než to kapitán zakázal. Byl velký jako LION," řekl Bactas.

Kdyby Vertrig za sebou neměl dlouhou pout' metanovým peklem, o Bactasových slovech by zapochyboval, ale věděl své.

„Vrátím se na můstek a oznámím kapitánovi, že jste tady," vysvětloval Bactas. „Tšato našel Duprena a Cashtona. Kde je Allijs?"

„Mrtev," odvětil Vertrig.

Bactas se ani neptal, jak se to stalo. Viděl na Vertrigovi, že se mu o tom nechce mluvit.

„Jakmile se zotavíte, přijďte na můstek, majore."

Pak se rozloučili, ale ještě než mohl Vertrig otevřít dveře kajuty,

zazněly poplašné sirény. Zastavil se a čekal, jestli mu Bactas v interkomu prozradí, co se děje. Technikův hlas zněl vzrušeně.

„Všichni na svá místa!" rozkazoval. „Před lodí se srocují Tanečníci!"

Vertrig lítostivě pohlédl na dveře kajuty a obrátil se. Za chvíli byl zpátky na můstku. Pohled na monitory prozrazoval, že Bactas zapnul reflektory lodi. Přístroje ukazovaly, že se kolem křižníku objevil značný počet Tanečníků.

„Majore," řekl s úlevou Bactas, když ho uviděl. „Podívejte se na to..."

Tanečníci byli tak velcí, že si navzájem překáželi. Přesto se však blížili. Když neskákali, pohybovali se podobně jako pavouci. Vertrig sledoval, jak proti LIONU napřahují nohy. Pravděpodobně hledali energii, protože neomolkex už se většinou proměnil ve hmotu podobnou želé a neměli další „potravu".

„Jestli se jich sem nahrne ještě víc, může se stát, že Tanečníci zezadu nacpou ty vepředu přímo na naši loď," řekl Bactas. „Nemá smysl je zneškodňovat, spíš bychom měli uprchnout."

„A Tšato?"

„Musíme pro něj. Už jsem mu vysvětlil novou situaci. Souhlasí, abychom ihned zahájili záchrannou akci."

Vertrig klesl do křesla.

„Víte, co to znamená, když nyní vyšleme shift?" zeptal se šéfinženýra.

„Obáváte se, že nedoletí?"

Vertrig přitakal. „Nejsou tu jenom Tanečníci. Venku zuří vichřice. Nehledě na to, že bude chvíli trvat než je najdou."

Bactas vypadal bezradně.

„Promluví si s Tšatem," řekl a hned se s ním spojil.

„Tady Tšato," ozval se kapitán.

„Major Vertrig vyslovil obavu, že poslat další shift je nebezpečné. Tanečníci utvořili kolem LIONU prakticky kruh. Jsou většinou tak velcí, že mohou shift zničit."

„Má Vertrig nějaký lepší nápad?" zeptal se Tšato.

„Moment, pane, dám vám ho.“

Vertrig musel myslet na muže v metanovém pekle Pulsy, když přebíral mikrofon.

„Tady je Vertrig, pane,“ řekl. „Doufám, že mi dobře rozumíte, ale...“

„To je v pořádku. Přejděte k věci.“

„Možná, že nad ránem Tanečníci odtáhnou,“ řekl Vertrig. „Můžeme s LIONEM vzlétnout a pak přistát u vás.“

„Jistě,“ souhlasil Tšato. „Přitom se ale snadno může stát, že k nám přilákáte Tanečníky. Nemyslím, že by proti nim naše dva zničené shifty obstály.“

„Jistě, pane,“ hlesl Vertrig. „To máte pravdu, takže asi opravdu musíme vypustit shift. Převezmu velení na jeho palubě.“

„Jste příliš Vyčerpán, majore,“ řekl Tšato. „Pošlete Bactase a vy zatím převezměte velení na LIONU.“ „Dobrá, pane. . . hodně štěstí.“

Earla Bactase doprovázel na palubě shiftu jenom jeden muž. Jmenoval se Clantworthy a byl to technik. Potřebovali místo pro trosečníky.

Bactas trpělivě čekal, až se otevře brána hangáru. Když se tak stalo, divil se, že vidí jen černou tmu. Vstupem do hangáru padal amoniakový sníh. Bactas zapnul antigravový pohon. Shift vyklouzl z hangáru a ve stejnou chvíli uviděli Tanečníky. Viděli les neklidných nohou, které sebou škubaly a přešlapovaly a trčely do výšky jako ošklivé tovární komíny.

Hned po vzletu z hangáru si to namířili k zemi. Zdálo se nebezpečné zvednout letoun do výšky, protože tam by mohla mnohem silněji vanout vichřice. . . raději obletěli LION a doufali, že v lese nohou najdou nějakou mezeru. Bactas se pořád ještě nebál. Ty bytosti tam venku pro něj, pro technika, byly jaksi příliš abstraktní.

Světlo reflektorů shiftu neklidně klouzalo po povrchu LIONU. Mezi nohama obřích Tanečníků se občas objevili malí Tanečníci, kteří jakoby obdivně poskakovali kolem svých vzorů. Přitom se jednalo jen a jen o lov drahocenné potravy neomolkexu, které na planetě nebylo dost, aby nasýtil milióny jim podobných.

Bactas se ušklíbl. Položil ruku na kolegovu rameno. Když se Clantworthy otočil, Bactas řekl: „Zdá se, že asi určitě neproklouzneme.“

„Ještě jsme neobletěli celou loď," namítl technik.

Bactas pochyboval, že by to někde mohlo být lepší, ale pokračoval v obletu.

„Támhle vpředu!" zvolal Clantworthy. „Vidíte tu mezeru?"

Bactas klouzal očima po obřích nohách těch stvoření a pak to uviděl: V jednom místě žádné nebyly. Jenom tma a sníh. Mezera se zmenšovala a zvětšovala podle toho jak se Tanečníci pohybovali. Bactas zatnul zuby, vzpomněl si na Tšata a na ostatní a vyrazil.

„Za mezerou ale mohou být další Tanečníci," namítal Clantworthy.

Bactas to věděl, ale byl paličák. Musel to prostě zkusit, aby si sám sebe nepřestal vážit.

Vtom se ozval Vertrig: „Našli jste nějakou škvíru?"

„Ano," odpověděl Bactas. „Pokusíme se prolétnout. Vichřice je ale silná."

Pohnul pákou a v tu chvíli jako by nohy obřích pavouků zesílily... a najednou dostal strach. Cítil ho jako šok. Pootočil se k Clantworthy mu. Technik seděl jako zařezaný a taky se hrozně bál. Očima prořezával tmu před shiftem.

Letěli a letěli a když už se zdálo, že jsou z nejhoršího venku, kruh se uzavřel. Objevily se nohy Tanečníků. Žádná mezera v obklíčení neexistovala.

S příchodem rána se síla vichřice zdvojnásobila. Dan Picot se v duchu ptal, jestli to Bactas dokáže. Spojení s ním bylo stále přerušováno. Bactas se několikrát vyhýbal lesům nohou Tanečníků. Momentálně byl od trosečníků sice sotva půldruhé míle, což je za normálních okolností vzdálenost, kterou by shift uletěl za pár vteřin, nyní však postupoval velmi pomalu. Jakmile se spojení obnovilo, Bactas hned podával trosečníkům informace o své pozici.

Picot zíral do začínajícího dne. Nevěřil, že bude víc jasno. Zdejší podmínky to nedovolovaly. Vichřice si pohrávala se zaklesnutými shifty jako s hračkami.

Pulsa byla divoká planeta. V humanobiologickém slova smyslu tu nikdy nemohl vzniknout život. Člověk tu mohl přebývat jenom pod ochranou techniky. Ale byl to život ve stálém ohrožení.

Znovu se hlásil Bactas, Přiblížil se na dohled, ale ještě je neviděl. „Pak se konečně vynořil mezi mračny. Temný stín, který klesal k trosečnickům.

„Našli jsme vás, pane," s úlevou konstatoval Bactas. „Pokusím se přistát co nejbliž.

„Opatrně!" varoval ho Tšato. „Ať neskončíte jako my!"

Bactas nakonec dosedl třicet metrů od shiftů.

„Můžete přejít ke mně na palubu," řekl pak. „Vše jsme připravili."

„Vichřice nás odvane. Pokuste se k nám dostat o něco blíž. Po pásech."

Bactas souhlasil a zanedlouho se zastavil těsně u shiftů.

„Dobrá práce," chválil ho Tšato. „Já teď vylezu ven a napnu mezi námi a vámi ocelové lano, aby se ho naši muži mohli přidržet při přestupování."

Nikdo neprotestoval. Tšato byl nejsilnější chlap na palubě LIONU. Pustil se do práce a vypadalo to dobře. Picot ho přitom sledoval a přemýšlel.

Přestože se záchrana konečně blížila, první důstojník LIONU necítil úlevu. Tušil, že Pulsa schovává pro posádku bojového křižníku ještě další várku nepřijemných překvapení.

Nebylo snadné naložit všechny muže na palubu jediného shiftů. Nome Tšato pak převzal pilotáž. Bactas byl zcela vyčerpaný.

Picot stál mezi dvěma vážně se tvářícími vědci. Mlčeli. Na palubě byl klid. Všichni si přemýšleli o svém vlastním osudu. Bactasovo líčení kruhu Tanečníků kolem LIONU vykonalo své.

Přece jen bylo nyní venku jasněji než v noci a na některých místech byla viditelnost velice dobrá, takže postupovali kupředu rychleji než v noci, zvláště když vysílání majora Vertriga znělo stále naléhavěji.

„Hledají energii," zamyšleně poznamenal Dr. Gaylord.

„Nemohou přece růst donekonečna?" namítl jeden z kolegů vědců.

„To ne," přikývl Gaylord. „Ale zřejmě ještě nedosáhli konečného

stádia."

„Jak bude vypadat... to jejich konečné stádium?" zeptal se Tšato.

„To nikdo neví," odpověděl Gaylord. „Může se stát prakticky cokoliv, protože hyperenergii lze proměnit v cokoliv."

Shift bez problémů prolétal neklidnou atmosférou. Picot už pomalu věřil, že se bez komplikací dostanou až na palubu LIONU, když vtom Tšato prudce snížil rychlost, přestože letěli volnou, přehlednou krajinou.

Přímo proti nim stál Tanečník.

Picot zapochyboval o vlastním zdravém rozumu, když ho spatřil. Tenhle Tanečník byl větší než všichni, které dosud viděli. Byla to hora nohou, která se ztrácela v neproniknutelných mracích. Svýma nohama obsahoval několik čtverečních kilometrů.

Pak se pohnul. Picot se kousl do spodního rtu. Ta obří věc se připravovala ke skoku. Vypadalo to, jako by se před jejich očima měnila celá krajina.

„Co vy na to, doktore?" tlumeně se zeptal Tšato. „Že by konečné stádium?"

„Počkejte, veliteli," zašeptal Gaylord.

„Ten musí mít tisíce nohou," řekl nějaký vědec.

Monstrózní stvoření skočilo. Najednou zmizelo v nebi a bylo pryč.

Na můstku se rozhostilo ticho, dokud se ve vysílače neozval Vertrig.

„Pane, zaznamenali jsme strukturální otřes! Buď na Pulse přistává další neomolkex anebo se stalo něco neznámého."

„To byl ten Tanečník," řekl Gaylord. „Odmrští se do hyperprostoru."

„Vyloučeno!" namítal Dawson. „Jak by mohla živá bytost něco takového dokázat?"

„Živá bytost?" zopakoval Gaylord. „Tanečníci nejsou organické bytosti. Představují materializovanou hyperenergii. Jejich přirozeným prostorem je nadřazená dimenze. Odtud přišel Suprahet a tam se Tanečníci vracejí, když se jim podaří ukořistit dostatek neomolkexu. Kdoví, kolik miliónů let na tuhle možnost čekali."

„Ale... co se s nimi děje v hyperprostoru?" zeptal se Picot.

„Řekl bych, že se rozplynou na čistou energii," řekl Gaylord. „Ale není to jisté. Je tu bezpočet jiných možností. Pravděpodobně se nám nikdy nepodaří úplně rozluštit všechna tajemství Suprahetu a jeho dědiců."

Během letu viděli ještě jednoho Tanečníka, který skočil do hyperprostoru, ale byl dostatečně daleko, takže jim nepřekážel.

Konečně spatřili celé stádo Tanečníků.

„Pro boha živého," zamumlal šéfinženýr Bactas. „Támhle stojí LION. Přes Tanečníky není vůbec vidět."

Tšato jen přikývl a spojil se s Vertrigem.

„Vidíme Tanečníky kolem LIONU," sděloval kapitánovi. „Je na palubě všechno v pořádku?"

„Ano, pane. Někteří se pokoušeli vniknout na palubu. Co máme dělat, kdyby se snažili ve větších skupinách?"

„Někud se musíme dostat dovnitř."

„To teď nepůjde," oznamoval Vertrig. „Ani shora se k nám nedostanete. Určitě byste se zase srazili."

Tšato se obrátil na Gaylorda. „Vidíte nějakou možnost jak zahnat Tanečníky od lodi?"

„Leda, že by z hyperprostoru přiletěl další neomolkex," odpověděl Gaylord. „Ale možná, že by stačil energetický výboj někde kousek od lodi..."

Muži ve shiftu znervózněli. Vypadalo to na patovou situaci.

„Vertrig se musí pokusit s LIONEM odstartovat," řekl Picot. „Třeba se nám podaří nastoupit, až se zvedne do určité výšky."

„To nevím..." pochyboval Tšato. „Ale zkusit se to může." Pak si promluvil s Vertrigem o Picotově návrhu.

„Jak mám zachránit LION?" divil se Vertrig. „Je nebezpečné zapínat energetické zdroje, třeba by se s nimi Tanečníci spokojili... ledaže bychom provedli nějaký bleskový start..."

„Dobrá, budeme hlasovat," rozhodl Tšato.

A následné hlasování rozhodlo ve prospěch Picotova návrhu.

„V pořádku, kapitáne," řekl pak Tšato Vertrigovi. „Nyní

odstartujete."

„S normálním pohonem?"

„Ano, kapitáne."

Chvilku bylo ticho, pak se znovu ozval Vertrig: „Pane, právě jsme zaměřili celý roj projektilů."

„Cože?" divil se velitel. „Projektily? Nemýlíte se?"

„Ne, pane. Jedná se o podlouhlá raketovitá tělesa s normálním impulzním pohonem. Všechny míří k Pulse."

„Možná jde o blueské vesmírné lodě, které nás zaměřily," vyslovil domněnku Tšato.. „Co si to tom myslíte vy, Dane?"

„Já nevím," přiznal Picot. „Je mi záhadou, kde se tu vzaly."

V mžiku byl plán startu LIONU zapomenut. Náhlé zjevení neznámých objektů vyvolalo diskuse. Ztichly teprve ve chvíli, když první z nich dopadl ve vzdálenosti šedesáti mil a po dopadu vyvolal atomový požár. Původ projektilů nebyl znám.

Jejich účel však ano: Měly zničit LION.

Třetí exploze byla tak blízko, že ji bylo možné sledovat z paluby lodi. Čtvrtá, nejpozději pátá pak pravděpodobně už LION zasáhne.

Pak se ale stalo něco nečekaného. Horda Tanečníků se trhala a hyperenergetické bytosti skákaly k explozím.

„Ta energie je přitahuje!" zvolal Gaylord. „Opatrně, veliteli. Musejí proskákat kolem nás!"

Tšato už zjistil, co se děje a uhnul se shiftem. Všichni sledovali skoky Tanečníků. Stádo se rozestupovalo do vějíře. Potřebovali hodně místa, aby společně odskákali k atomovým hřibům.

Zanedlouho byl LION volný. Tšato k němu namířil shift, přestože každou chvíli čekali další explozi v bezprostřední blízkosti. Sotva byli Tanečníci pryč, hned hrozilo nové nebezpečí. Byly to skutečně rakety Bluesanů, které je ohrožovaly? Nebo je vyslal někdo jiný? Picot se zpotil. Zdálo se mu, že k LIONU letí nekonečně dlouho.

Atomové exploze Tanečníkům nijak neškodily. Stejně tak ovšem neukojily jejich touhu po hyperenergii.

Vtom přišel čtvrtý výbuch.

Raketa detonovala jen deset mil od LIONU. Posádka shiftu měla štěstí, že k výbuchu došlo na opačné straně.

„Jsme doma, kapitáne!“ zvolal Tšato a brány hangáru se otevřely.

Vlétli dovnitř, brána se zavřela a ještě než stačili vystoupit z člunu, LION se pomalu vznesl. Když se na čele s Tšatem přirítli na můstek, na monitorech se jim nabízel neskutečný obraz. Pod lodí poskakovaly a tančily tisíce Tanečníků kolem atomových hřibů. V čirém zoufalství se snažili nasávat neexistující hyperenergii. Přitom pouze následovali instinkt, který jim před milióny let vštípil Suprahet.

LION stoupal stále výš a výš. Tšato přebral velení. Dole už k žádnému výbuchu nedošlo. Zdálo se dokonce, že křižník ve vesmíru ani nikdo neohrožuje.

Lod' několik minut zápasila s gravitací planety, která už přestala pulzovat, pak zvítězila a rozlétla se volným vesmírem.

Přestože všechny fungující přístroje LIONU byly nasměřovány do vesmíru, nic nenaznačovalo existenci cizích lodí. Původ tajemných bomb zůstal pro posádku záhadou.

Pokud měl neznámý protivník v úmyslu zničit LION, proč ho nyní nepronásledoval? Každý přece musel hned poznat, že lineární pohony křižníku nefungují.

Byla to náhoda, že projektily explodovaly právě v blízkosti LIONU? Logické by to nebylo, protože žádný jiný cíl tu nebyl.

Kapitán Tšato vyslovil domněnku, že šlo o blueské lodi, které se po útoku stáhly do bezpečné vzdálenosti.

Picot sledoval monitory a pozoroval, jak se planeta zmenšuje.

Tšato se protáhl v křesle. Vypadal vysloveně spokojeně, ač k tomu evidentně neměl žádný důvod. LION se nacházel dost daleko od domovského přístavu a rozbitá hypervysílačka neumožňovala spojení.

„Co teď, pane?“ zeptal se Picot.

„Můžeme jen doufat, že major Heintman přivolal svazek flotily,“ řekl Tšato. „Vlastními silami se daleko nedostaneme.“

Kapitánova slova nezněla jako kapitulace, ale jeho optimismus byl přehnaný.

„Nebude to pro nás nebezpečné, když zůstaneme v soustavě

Whilor?" zeptal se Picot. „Neznámý na nás může kdykoliv znovu zaútočit."

„Počkáme asi tři světelné dny od soustavy," oznamoval Tšato. „Tam budeme dostatečně daleko od nepřijemných překvapení a dost blízko u soustavy, abychom si všimli přilétající flotily."

William Voltz PEKELNÝ TANEC VELIKÁNŮ

Perry Rhodan, sv. 197

Z německého originálu Hóllentanz der Riesen, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící osmistou devadesátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvoždčanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč